

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 21–28 травня 2015 року № 21–22 (600–601)

САКРАЛЬНЕ МІСЦЕ УКРАЇНИ

Щороку, 22 квітня, члени Конгресу їдуть до Канева, на Чернечу гору. Вклоняються Шевченковій могилі, моляться за Україну. Підходять до пам'ятного знаку, який увічнює подвиг ще одного видатного українця, Олекси Гірника. Запалюють свічки, моляться. Душа немов світліє, наповнюється вірою та надією на добру долю для українського народу. Таке тут місце – сакральне, благословенне Всевишнім.

Цьогоріч до Канева вирушили Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь разом з членами секретаріату Головного Проводу, активістами партії, представниками Соловецького братства та народним депутатом попередніх скликань, громадським діячем Євгеном Гірником. Відвідали Чернечу Гору в Каневі і взяли участь в урочистих заходах до 154-ої річниці з Дня перепоховання Тараса Шевченка в Україні. Вони вклонилися Великому Кобзареві і поклали квіти до його пам'ятника.

Далі, разом з першим віце-прем'єром В'ячеславом Кириленком і першим заступником Міністра культури України Ігорем Ліховим та іншими представниками чинної влади конгресівці поклали квіти до пам'ятного знаку на місці самоспалення Олекси Гірника, який здійснив свій жертовний подвиг, протестуючи проти насильницького зросійщення українців совєтською тоталітарною системою.

Закінчення на 2-й стор.

 ВІТАЄМО!

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, ГРУЗІЄ!

26 травня Грузія відзначала 24-у річницю відновлення державної Незалежності.

Від імені Конгресу Українських Націоналістів та Альянсу Балто-Чорноморських Націй наших грузинських друзів в Україні і в їхній особі – весь народ славної Грузії з Днем Незалежності привітав Степан Брацюнь.

«Впродовж століть наші народи єднає щира і сердечна дружба. У часи важких випробувань, боротьби із загарбниками, під час іноземної окупації наші народи завжди відчували дружнє плече підтримки один одного, – зазначив Голова КУН Степан Брацюнь. – Під час ІІ Світової війни, коли у 1942 році постала Українська Повстанська Армія, то у її складі достойне місце серед воїнів займала грузинська чота. Представники цієї чоти брали участь у Конференції поневолених народів, яка у листопаді 1943 року відбулась в с.Будераж на Рівенщині і яка фактично поклала початок Антибільшовицького блоку народів (АБН)».

Закінчення на 2-й стор.

 НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ГЕРОЇВ ЗЕМЛІ УКРАЇНСЬКОЇ

У суботу, 23 травня в Києві активісти КМО Конгресу Українських Націоналістів разом з представниками УНСО, Народного Руху України та представниками громадськості вшанували Героїв покладанням квітів на їхні могили, що на Байковому цвинтарі, та провели урочисте віче.

Нагадаємо, що в 1941 році Другий Великий Збір Організації Українських Націоналістів постановив відзначати 23 травня Свято Героїв. Саме в травні віддав своє життя у визвольній боротьбі один із співавторів ідейних засад українського націоналізму Микола Міхновський – 3 травня 1924 року. Обірвалося життя наприкінці весни і засновника та першого Провідника УВО та ОУН полковника Євгена Коновальця – 23 травня 1938 року в Роттердамі від вибуху бомби, підкладеної агентом НКВС. Майже сімдесят років День Героїв є символом нескореності української нації і днем пам'яті всіх українців, що поклали своє життя на вівтар свободи Української держави.

Покладанням квітів до могил Героїв на Байковому цвинтарі розпочалися заходи у Києві зранку. Схиливши голови перед могилами кращих синів і дочок України ХХ століття – Миколи Міхновського, Михайла Грушевського, Кирила Осьмака, Ярослави Стецько, В'ячеслава Чорновола, Миколи Руденка, Івана Гончара, Василя Стуса, Юрія Литвина, Олекси Тихого, Івана Миколайчука, Анатолія Погрібного, Анатолія Лупиноса та Джеймса Мейса (американського і українського історика, незламного борця з комуністичною ідеологією) – присутні вшановували Героїв вигуками «Слава, Слава, Слава!»

Згодом, о 13.00 біля Меморіальної дошки Євгенові Коновальцю та Андрію Мельнику, що біля Національного педагогічного університету імені М. Драгоманова, відбулося урочисте віче, присвячене українським воякам та діячам національно-визвольного руху, які у всі часи боролись за свободу та незалежність України.

Розпочався захід виконанням Державного Славня та покладанням квітів до Меморіальної дошки Героям.

Від Конгресу в урочистостях взяли участь члени Головного проводу партії, а саме – заступник Голови Конгресу Юрій Шепетюк, керівник військової референтури партії Ігор Рудник та Голова Кримського осередку КУН Василь Овчарук.

Під час віче у своїй промові Юрій Шепетюк зазначив: «Це пам'ять і віддання честі нашим побратимам, які у всі часи воювали і воюють зараз за незалежність України», – і зачитав поезію, присвячену українським Героям.

А Ігор Рудник також наголосив, що «пам'ять про славний Чин борців за Волю України аж до самої смерті надихає нас на нові звершення в ім'я вірності нашим ідеалам».

Зазначимо, що цьогоріч активісти Конгресу традиційно взяли участь у заходах до Дня Героїв у м. Вінниці, м.Тернополі, а також виступали ініціаторами вшанування українських Героїв і в інших містах та селах нашої держави.

Слава Україні! Героям слава!

Прес-служба КУН

АКЦЕНТИ

РОСІЙСЬКІ ДИПЛОМАТИ І ТЕХНІКА БЕЗПЕКИ

Траплялися в радянському кіно епізоди, заради яких це кіно варто було дивитися. З усього багатосерійного пропагандистського фільму «Операція «Трест», побаченого ще в студентські роки, досі пам'ятаю одну сцену. Сам «Трест» був неіснуючою антибільшовицькою організацією, вигаданою чекістами задля того, щоб заманити в Росію знаменитого британського розвідника Сіднея Рейлі. І ось уже майже фінал стрічки: Рейлі заковтнув наживку, і його на Луб'янці допитує чекістський начальник. Однак розвідник зберігає спокій, він знає, що уряд Його Величності не кидає своїх. Та чекістський начальник приготував сюрприз: він показує Рейлі газету («Правду» чи «Известия» значення не має, в Росії вся преса однаково правдива), де чорним по білому написано, що його, тобто Рейлі, вбито при спробі нелегально перейти кордон. Рейлі начебто живий – ось він сидить, спантеличений новиною, – але водночас його вже начебто немає. Немає для своїх, які б прийшли на допомогу.

Той давній епізод я згадав не заради того, щоб зайвий раз проілюструвати брехливість Москви – адже щоб повідомити в газеті про смерть живої людини, треба вочевидь мати чекістські мізки, – а в зв'язку з недавнім узяттям у полон двох грушників-невдах – капітана Євгена Єрофеєва та сержанта Олександра Александрова. А що дипломати країни-агресора раптом згадали про міжнародне право, варто наголосити на двох обставинах.

По-перше, Генеральне консульство України в Ростові-на-Дону вже тривалий час (чотирнадцять та майже десять місяців відповідно) безрезультатно клопочеться перед російською стороною про допуск до українських громадян Миколи Карпюка й Станіслава Клиха, які утримуються тамтешніми спецслужбами. Отже, якщо отак-от просто надати путінським дипломатам можливість зустрітися з диверсантами-«соотечественниками», це практично позбавить наших дипломатів шансу «виторгувати» побачення зі згаданими українцями.

По-друге, полонених грушників слід добре пильнувати, оскільки, судячи з деяких обставин, Росії вони потрібні радше мертвими, ніж живими. А Україні якраз навпаки, в тому числі для пред'явлення їх самих та їхніх свідчень міжнародним організаціям або й міжнародному трибуналу. Тому, якщо українська влада все ж вирішить надати російським дипломатам можливість поспілкуватися з диверсантами, то таке спілкування має відбуватися у телефонному режимі або через кулененепробивне скло. І жодних передач. Це ж стосується і російських журналістів. Прикладів згубних наслідків нехтування цими правилами безліч.

До речі, колишній статський радник Олександр Якушев, який погодився співпрацювати з чекістами й очолити міфічний «Трест», завдяки цьому в 1921 році врятував своє життя. Але ненадовго. Заарештований удруге в 1934-му він помер у надрах ГУЛАГу в 1937 році. Отже з усіх точок зору найбезпечнішим місцем для Євгена Єрофеєва та Олександра Александрова є українська тюрма.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
експерт Центру досліджень Росії

ШЕВЧЕНКОВЕ СВЯТО

САКРАЛЬНЕ МІСЦЕ УКРАЇНИ

З нагоди 154-их роковин повернення на рідну землю Тараса Шевченка відбулося урочисте віче в Києві.

До пам'ятника Великому Кобзареві, на чолі з заступником Голови Конгресу Українських Націоналістів Юрієм Шепетюком, прийшли активісти київського осередку партії. В урочистому мітингу взяли участь також активісти Народного Руху України, Спілки Офіцерів України, УНА-УНСО, ОУН, Спілки письменників України та ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Захід розпочався виконанням Державного Славня. Промови охочих вшанувати словом пам'ять Кобзаря та прочитати його невмирущі поезії, чергувались з музичними творами на слова Тараса Шевченка у виконанні хору «Гомін» і хору «Просвіти».

Квіти від Конгресу до підніжжя пам'ятника Тарасові Шевченку поклали член Головного Проводу, керівник військової референтури КУН Ігор Рудник і актриса театру «Дзеркало» Ліана Книжницька-Морковська.

Голова Дніпровської районної організації Конгресу в місті Києві та керівник театру «Дзеркало» Володимир Петранюк виступив із щирою, полум'яною промовою, в якій наголосив: «Театр української традиції «Дзеркало» нещодавно виступав з виставою за творами Шевченка «Сон Кобзаря» в зоні АТО на Сході України. До нас підходили люди з Северодонецька, Сватового і казали, що якби такі вистави ми привозили до них раніше, то може б і не було ніяких референдумів, сепаратистів, а може й війна не почалася. Я закликаю читати Шевченка. Учити його і нести його слово!»

Зазначимо, що в цей день всі громадсько-політичні активісти у своїх виступах висловили єдину думку: слово Кобзаря живе і актуальне як ніколи.

Слава Україні! Героям слава!

Прес-служба КУН

ВІТАЄМО!

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, ГРУЗІЄ!

«В керівництві АБН, діяльність якого особливо набрала обертів в еміграції, впродовж кількох десятиліть відзначився надзвичайно активною та плідною роботою діяч грузинського визвольного руху князь Ніко Накашідзе», – сказав Степан Брацюнь.

Коли Грузія стала незалежною державою, Росія намагалася її розколоти шляхом спровокованого конфлікту в Абхазії. В той час українські патріоти самовіддано захищали територіальну цілісність Грузинської держави.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

«А нині, коли російські війська вторглися на Схід України, в лавах захисників нашої держави воюють найкращі сини Грузії, лицарі честі і відваги, справжні грузинські витязі, – зазначено у вітанні. – Ми в скорботі схиляємо голови перед пам'яттю тих, хто загинув смертю хоробрих, відстоюючи Незалежність та Соборність Української держави. Слава їм!

Вітаючи грузинський народ з Днем Незалежності, ми щиро бажаємо йому справжньої свободи, перемоги демократії, повернення в лоно держави всіх окупованих територій, процвітання і миру на Вашій землі!

Знайте, що поруч з Вами – і в щасливі дні, і в дні важких випробувань – завжди будуть Ваші брати – українці!

Слава Грузії! Слава Україні!»

Того ж дня у Києві, коло пам'ятника Шота Руставелі, відбулися урочистості з нагоди Дня Незалежності Грузії. У заходах взяли участь грузини, які проживають в Україні, активісти Конгресу Українських Націоналістів, Альянсу Балто-Чорноморських націй, УНСО, а також представники кримськотатарського, чеченського, казахського народів. Перед учасниками свята виступили Тамара Шавладзе, Степан Брацюнь, Марія Базелюк, Георгій Лук'янчук.

Прозвучали гімни – Грузії та України. Лунали прекрасні грузинські мелодії...

Наші корпункти

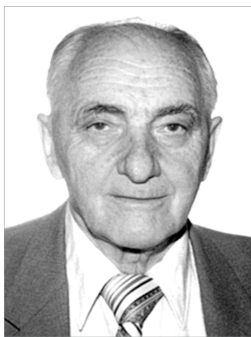
Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«А ХТО БОРЕЦЬ, ТОЙ ЗДОБУВАЄ СВІТ»

Московська агресія проти нашої країни об'єднала українців усього світу в єдиному пориві захистити рідну землю від лютого ворога, якого несамовита ненависть до нашого народу впродовж століть спонукала до загарбницьких війн, етноциду, масових убивств. І за царату, і за совєтів, і після їхнього краху – вже в новітній історії – терор був і є державною політикою Кремля, що особливо небезпечно сьогодні. Адже моральне звироднiння теперішнього очільника РФ В.Путіна дає підстави сумніватися в його психічному здоров'ї, а відтак розв'язання ним третьої світової (ядерної!) війни нині сприймається як реальна загроза існуванню людства. Запобігти катастрофі може крах путінської імперії, яку він хоче відновити в масштабах СССР, оскільки, за його словами, розвал Союзу (для нас – імперії зла) – найбільша трагедія ХХ століття.

Богдан КАЧОР

А поки що лідери провідних європейських держав намагаються не дратувати Путіна, а дехто – навіть його влаєкавити – лиш би не було війни. Тим часом поведінка московського зверхника цілком вписується в карикатурний образ вередливої мавпи, що бавиться атомними «бомбочками», погрожуючи близьким і дальшим сусідам... Україна ж має справу з терором реальних наїзників. Як і 800 літ тому, вона знову стала на прю з ворогом, захищаючи Європу і світ від дикої орди, тепер – московської. Хто і коли збагне і оцінить її благородний чин?

У зв'язку з російською інтервенцією державні діячі і політики, вчені та аналітики роблять прогнози щодо можливого розвитку подій, дають оцінку ситуації, радять, критикують. Та чи не найоб'єктивніші висновки щодо причин наших поразок і перемог, думки про сьогодення і прийдешнє висловлюють колишні українські повстанці, вояки Армії безсмертних – УПА, ті, хто має досвід боротьби проти московських окупантів, методи завойовництва яких не змінилися з часів національно-визвольних змагань під проводом Героїв України Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича.

Саме тому ми звернулися до одного з Армії безсмертних – Богдана Качора, 90-літнього уродженця Бродівщини, члена ОУН, в'язня нацистських концтаборів, який, опинившись на еміграції (нині мешкає в Нью Йорку), працював, не покладаючи рук, на українську справу щодня, щогодини, врешті вона стала змістом його життя. Наш давній, щирий друг, багатолітній читач тижневика «Нація і Держава», Богдан Качор погодився відповісти на наші запитання, усвідомлюючи, що його позиція, його погляди на пекучі українські проблеми важливі для кожного українця.

– Пане Качор, якою була Ваша реація на збройний напад терористичних бандформувань Москви на Донбас, а перед тим – на анексію Криму?

– Напад на Україну московської орди не був для мене несподіваним уже тому, що ворожа нам країна ні на мить не припиняла провокацій проти Української держави та підготовки до збройного вторгнення на її територію. Після загарбання і незаконного приєднання до складу своєї імперії Криму Путін розпочав широкомасштабну інтервенцію на Сході України. В результаті частина території Донецької та Луганської областей сьогодні тимчасово окуповані російськими військами. На жаль, з боку української влади не було і досі нема належної протидії. Силові структури, зруйновані промосковськими ставлениками часів Януковича, були нашпиговані кремлівською агентурою і нею ж деморалізовані. Вони не виконали свого найголовнішого обов'язку – захисту Української держави від агресора. Такий сумний вислід фізичного і духовного поневолення України Москвою впродовж століть: знищення еліти нації – інтелігенції та основи української ідентичності – селянства, тотального зросійщення, культивування продажності, раба-стукача. В результаті замість українця – державника появився «гомо совєтікус», різновиди якого за всяку ціну проривалися до влади.

– Ви змалювали сумну картину…

– Але не безнадійну! Українська нація зберегла те здорове, лицарське ядро, яке в усі часи рятувало Україну від потопу і знищення. Так, агентурна діяльність московської п'ятої колони, продажність у владних структурах і багато інших негативних похідних від усіх окупаційних режимів породили в частини наших людей зневіру і песимізм. Але на противагу їм найкращі сини Вітчизни стали в її обороні. Як писав полковник Євген Коновалець, Україна – це нація героїв і борців, які її обороняють від наїзників, адже, вже за Іваном Котляревським, «любов к отчизні де героїть, там вража сила не устоїть, там грудь сильніша від гармат» (чи московських градів). Маючи таких велетнів Духа із Тарасом Шевченком у проводі, відважних захисників територіальної цілісності від часів князя Святослава до героїв Революції Гідності та звитяжних борців проти московської навали на Сході України, можемо не сумніватися в нашій перемозі і в квітучому майбутньому Української Самостійної Соборної Держави.

– Наші воїни і сьогодні звіряють свої вчинки з патріотичним чином борців за волю України Вашого покоління. Їм і нам усім болить Крим, який ми не захищали збройно з вини офіційного Києва. Скажіть, як би діяли Степан Бандера, Роман Шухевич і інші провідники у ситуації в Криму, де «зелені чоловічки» від ГРУ не приховували своїх загарбницьких планів?

– Бандера, Шухевич, Василь Кук, Федун «Полтава», як і тисячі членів ОУН і вояків УПА, були виховані на першій точці Декалогу, в якій сказано: «Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за неї». І якби будь-який окупант напав на Україну, як Путін на український Крим, то однозначно вони діяли б рішуче і негайно. Переконаний, що за добу – якщо не за ніч – чоти українських повстанців вже були б у Криму, разом із кримськими татарами створили б нездоланний бар'єр для окупанта і не віддали б йому жодного метра української землі. Переконаний, що прийде той час, коли українці проведуть детальні розслідування, чому і за чиїм наказом без бою віддали Крим на поталу Москві.

– І під час анексії Криму, і донедавна дехто з чільних політиків стверджував, що таку військову потугу, як Росія, нам не перемогти...

– Сіяти такі капітулянтські настрої, та ще й під час війни, – злочин. Тим, які нас лякають «непереможністю» путінської Москви, раджу заглянути в історію, щоб згадати, як невелика Фінляндія протистояла великому СССР, який згодом, як неприродне утворення, розпався без єдиного пострілу, а Фінляндія стала квітучою країною. Ідеолог українського націоналізму Ярослав Стецько писав, що найменше втрат має нація, яка бореться.

– Україна мала всі підстави розраховувати на допомогу провідних країн світу, під тиском яких і під їхні гарантії безпеки наша держава позбулася ядерного потенціалу. Проте сьогодні ці держави не квапляться виконувати обіцяне…

– Українці мають покладатися тільки на власні сили. Це та аксіома, на якій завжди наголошувала ОУН. Гарантії безпеки, моральна підтримка країн – світових лідерів – і поки що все, на жаль. Але за Україну мають боротися українці. Нам допомагатимуть тоді, коли переконаються в нашій непохитності на шляху до мети. Тож треба «громадою обух сталить». Українське завзяття в боротьбі проти ворога сьогодні вражає світ, який нас підтримує. Та на війні маємо розраховувати тільки на себе.

– Росія використовує проти нас найсучаснішу зброю, якої Україна поки що не має. Нам потрібна і оборонна, і так звана летальна зброя, яку могли б надати США. Проте американський президент не квапиться з цим. Лідери європейських країн – також.

– Парламент США (Палата послів і Сенат) проголосував за надання Україні такої зброї. З часом її, сподіваюся, дадуть. Європа переважно була для України «мачухою». Тож сподіватися можемо лише на наших близьких сусідів: поляків, балтійців, південних слов'ян, які перебували в подібній із Україною ситуації і тому нас найкраще розуміють.

Але подивимося на забезпечення української армії сучасною зброєю ще й іншого боку. Україна має достатньо висококласних фахівців, які спроможні виготовити наймодернішу зброю, якої і Москва не має. В зарубіжних країн можна хіба що попросити фахових порад. Зброя, створена українськими фахівцями і виготовлена на українських підприємствах, може не лише забезпечити обороноздатність України, а й принести їй великі прибутки від продажу за кордон. Українці мають потужний інтелектуальний потенціал, саме вони зробили безцінний внесок і в літакобудування, і в космічну галузь. Переконаний, їхнє слово буде вирішальним і в забезпеченні обороздатності країни, яка, враховуючи патологічно агресивного сусіда, має бути, як кажуть, озброєна до зубів. А для цього потрібна відповідна державна політика і воля української влади.

– Інтервенція Москви на Україну ще більше згуртувала українців світу. Де б не жили, вони допомагають Батьківщині, чим можуть. У тому числі, українці, які мешкають у США.

– Українська громада США наскрізь патріотична. Тепер, як і колись, підтримує визвольну боротьбу українського народу конкретними діями, грішми, медикаментами, всім, чим може. Приміром, доктор Уляна Супрун готує аптечки і навчає волонтерів, як ними користуватися, лікуючи наших поранених воїнів на Сході. Разом із чоловіком Марком вони здійснюють в Україні по-справжньому подвижницький чин. Супруни – мої приятелі, і я пишаюся ними, шаную за їхню невтомну працю. У всіх містах Америки, де мешкають українці, збирають допомогу воюючій Україні. Кожен із нас має за честь зробити свій внесок у цю справу.

– З якими словами Ви хотіли б звернутися до українців в Україні?

– Моє гаряче прохання до українського народу буде висловлене рядками Тараса Шевченка з поеми «Кавказ»: «Борітеся – поборете, Вам Бог помагає». Хочу висловити свою повагу і захоплення воїнам, які захищають рідну землю від ворога і які своєю відвагою та жертовністю прославили Україну в світі. Вони справжні лицарі честі, звитяжці і герої, які, як і ми свого часу, «стали волі на сторожі» своєї Батьківщини. Нехай не плачуть їхні матері, а чекають і дочекаються своїх синів з поля бою. Ми переможемо!

– Дякую за добрі слова.

Розмову вела Марія БАЗЕЛЮК

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

«КОЛИ ВИ ВМИРАЛИ, ВАМ ДЗВОНИ НЕ ГРАЛИ...»

Голова Миколаївського районної організації КУН Богдан Звозда більшу половину свого життя шукає могилу батька, Федора Степановича, учасника визвольних змагань. Із книги «Літопис Української Повстанської Армії» відомо, що його батько загинув 4 травня 1950 року під час бою партизанів і силових структур МГБ в Ілівському лісі Миколаївського району. В цьому бою, крім нього, загинув відомий командир сотні Української повстанської армії, член Львівського проводу ОУН Іван Паньків, псевдо «Явір», та ще семеро повстанців. Тіла вбитих були переправлені до тюрми на Лонського у м. Львові.для проведення слідчих дій. Їх місце поховання невідоме.

Тому за ініціативи Богдана Звозди традиційно у перші дні травня в Ілівському лісі Миколаївського району біля каплички, збудованої недалеко від місця загибелі повстанців, відбувається церемонія вшанування їх пам'яті як борців за незалежну й вільну від окупантів Україну.

На цьогорічній церемонії вшанування пам'яті упівців заупокійну панахиду відслужив отець Роман Сотник. У проповіді зазначив, що наша перевага в тому, що ми шануємо та поважаємо Героїв, а така нація – сильна і невмируща. Нині молимося тут і краще розуміємо тих, котрі у боротьбі за Україну віддали життя, вчимося більше цінувати мир. Бог допоможе тим, хто йде вперед, вибравши дорогу чесності, справедливості, жертовності. Він нагадав присутнім слова Степана Бандери: «Треба любити Україну на відстані витягнутої руки».

А потім у невимушеній розмові присутні разом із головою районної ради Ольгою Жилою та головою районної державної адміністрації Ярославом Папугою ділилися спогадами про непрості радянські часи. І зазначили, що боротьба за свободу продовжується і нині, адже на Сході боронимо не лише Донецький край, а мирне майбутнє Соборної України.

Усі присутні на вшануванні героїчних миколаївчан ветерани Української повстанської армії ділилися власними спогадами про ті тяжкі та буремні роки й нелегкі випробування, котрі випали на їхню долю, та висловили щирі сподівання, що мир, спокій та добробут наша багатостраждальна держава зможе знайти уже в найближчому майбутньому.

Орест МОКРИЦЬКИЙ,
м. Миколаїв Львівської області

 ПОГЛЯД

Ігор ЮХНОВСЬКИЙ: «НАСТУПНИЙ КРОК – МІЖНАРОДНИЙ СУД НАД КОМУНІСТИЧНИМ РЕЖИМОМ»

Патріарх декомунізації розповідає, чому цей процес тривав цілих 25 років і чому українські ветерани досі не можуть примиритися, на відміну від польських

17 травня Президент України підписав чотири закони з декомунізації, які в квітні 2015 року ухвалила Верховна Рада. Так, за 25 років було нарешті завершено справу, яку на початку 1990-их започаткував Ігор Юхновський.

Поряд із його прізвищем вжити слово "патріарх" не буде великим перебільшенням. Фізик зі світовим ім'ям, ветеран Радянської армії, перший голова Народної ради – найпершого опозиційного до комуністичної більшості депутатського об'єднання… Людина доброзичлива, інтелігентна й активна, у свої майже 90 років він не втратив ясності розуму і бажання змінювати українське суспільство, про що може свідчити, зокрема, запропонований ним проект Конституції України чи презентована нещодавно книга за його редакцією "Україна у Великій війні 1939–1945".

РАНІШЕ ДЕКОМУНІЗУВАТИСЯ НЕ МОГЛИ

– Які наслідки ми одержали через те, що не декомунізувалися на початку 1990-х?

– 1991 року ми в Президії Верховної Ради України заборонили комуністичну партію. Але був суд, який це рішення визнав неконституційним, тому воно було скасоване. На початку 1990-их почалася дика приватизація майна колишнього Радянського Союзу. Почали з'являтися багаті бандити. Суспільство ставало дуже неоднорідним. А будь-яка майнова неоднорідність спонтанно породжує комунізм. Для нього це сприятливий грунт. Таким способом формувалися дві нові паралельні українські реальності – непомірне збагачення окремих осіб у непорядний спосіб і зростання впливу групи комуністів, які ідеологічно паразитували на цьому. Пізніше це відбилося й на структурі парламенту, тому різко стати проти цього не було сил – у всякому разі, в парламенті. Але й у суспільстві також.

Найкращим прикладом цього є часи Януковича, коли "новонароджені" донецькі олігархи диктували правила гри, і через своїх "диригентів" схиляли комуністів до голосування за потрібні олігархії закони. У тих обставинах комуністи відігравали вкрай реакційну й негативну роль в Україні, особливо в українському парламенті.

Я був у чотирьох скликаннях Верховної Ради України. Мушу сказати, що мені було що далі, то важче. І, мабуть, необхідний був дуже сильний зовнішній імпульс, який би дав змогу все це повалити. Помаранчевій революції не вдалося цього зробити, а Революція гідності це здійснила. То була революція зі зброєю у руках, і цим вона суттєво відрізнялася від Помаранчевої революції. У результаті, ми маємо новий парламент, який, як бачите, ухвалив довгоочікувані декомунізаційні закони. Тепер необхідно реалізувати конкретні кроки в цьому напрямку, зокрема провести міжнародний суд над комунізмом, у якому братиме участь й Україна.

– Чи можна було провести декомунізацію раніше?

– Не можна. Для цього необхідна була оця війна, оте повстання гідності, необхідні були бої у Києві, які згодом перенеслися на Схід. Тепер є дуже добрий грунт для декомунізації, і я думаю, що він принесе плоди. Раніше ми того не могли зробити.

– Наші східноєвропейські сусіди, зокрема Польща, країни Балтії, Чехія, Словаччина провели люстрацію і декомунізувалися майже відразу після розпаду СРСР. Що відрізняє ці країни від України?

– Націоналізм і патріотизм. Наприклад, польський націоналізм і патріотизм набагато сильніше розвинутий, ніж український. Причетність поляків до польської держави набагато більша, ніж причетність українців до України.

ЄДИНА ІСТОРИЧНА КАНВА ДЛЯ УКРАЇНИ

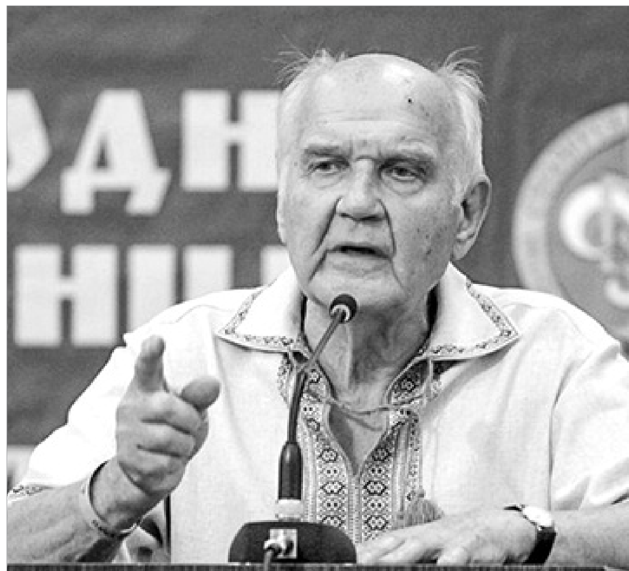
– Які кроки з декомунізації мають бути зробленими різними гілками влади і суспільства?

– Закони треба виконувати. По-перше, знищити всі комуністичні символи в Україні. Ви собі навіть не можете уявити, наскільки шкідливими є ті символи для людей, які мешкають в Україні, наскільки шкідливими є пам'ятники Ленінові та його соратникам, наскільки шкідливі назви вулиць, які носять прізвища комуністичних діячів.

Цей вплив – надзвичайно малий, мікроскопічний, але якщо він постійний, люди поступово перетворюються на безвольних зомбі. Такий вплив є дуже шкідливим навіть тому, що комунізм – це утопічна доктрина, але ця утопія дуже легко прищеплюється, особливо в країні, де існує велика майнова нерівність. У суспільстві, в якому нерозвинутий середній клас, дуже легко вплинути на населення. Тому мені здається, що знищення будь-яких ознак колишнього комунізму є вкрай необхідне і за нього треба дуже швидко взятися.

– Які завдання стояли і стоять перед Українським інститутом національної пам'яті?

– Кожна держава творить і культивує свою національну пам'ять. Україна теж повинна створити національну пам'ять про своє минуле. І це має робити Інститут національної пам'яті. Ще тоді, коли я був головою ІНП, ми намагалися розробити програму для середніх шкіл з історії, починаючи від четвертого класу і закінчуючи одинадцятим чи дванадцятим. Програма вже була готова, але, на жаль, коли Янукович прийшов до влади, а Табачник став міністром освіти, все це зійшло нанівець. Тепер це треба відновити – і я думаю, що нинішній Інститут національної пам'яті продовжить роботу в цьому напрямі.

Перед ним стоять великі завдання, й одне з найважливіших – створення канви історичної пам'яті України, канви історії України, на якій повинні будувати свої підручники як школи, так і вищі навчальні заклади.

ПРИМИРЕННЯ МОЖЛИВЕ ПІСЛЯ СМЕРТІ ВЕТЕРАНІВ

– Чи можливо створити єдину соборну пам'ять українців про Другу світову війну? Чи можливе справжнє, а не показове примирення між совєтськими і повстанськими ветеранами за прикладом польських "Армії Людової" та "Армії Крайової"?

– Це дуже важке питання, особливо коли говорити про радянських ветеранів. Справа в тому, що в Радянському Союзі, крім військ, які воювали на фронтах, були ще війська НКВД, загони СМЕРШу, так звані "заградотряди". Ці озброєні до зубів підрозділи воювали, фактично, проти своїх, проти свого народу. Їх живими залишилося чимало – набагато більше, ніж тих, хто був на фронті.

Коли людина вбиває іншу невинну людину й на неї дивляться ті невинні очі з благанням "Не вбивай!", а вона її таки вбиває, – якою б вона черствою не була, але в її душі ворушиться совість і не дає їй жити. Тому цей убивця повинен створити собі образ ворогів із тих людей, яких він убив. Таким чином, ті енкаведисти, емгебісти, смершівці та інші вбивці створюють собі ворога з українського націоналіста, а насправді – з українця, і з тим своїм штучно створеним образом живуть усе життя, передаючи його своїй родині, своїм близьким. Саме вони є основним джерелом ворожості, і навіть іноді – ненависті. Ми їх вчасно не розділили, а зараз це робити вже запізно.

Більшість ветеранів УПА були репресовані, а ті, хто демобілізувалися з радянської армії, спокійно жили і розповідали різні історії своїх бойових подвигів – коли видуманих, коли справжніх. Тому неможливо порівняти життя тих й інших ветеранів.

Мені здається, що ветерани УПА є набагато вищі за своєю моральністю, ніж ветерани Червоної армії. До ветеранів Червоної армії належу і я. Не думаю, що настане примирення. Й одні, і другі, як і колись, живуть у паралельних світах, які практично не перетинаються, і поки вони не вимруть, ці світи не перетнуться. У нас вже з'являються нові ветерани, а скоро їх стане ще більше, але такого поділу на одних та інших вже не буде.

– Тобто єдиною на сьогодні перешкодою для створення єдиної пам'яті українців, зокрема, про Другу світову війну, є ветерани НКВД?

– Звичайно. І їх – дуже багато. До речі, я спостеріг, що є чимало й жінок-ветеранів. На фронті я ніколи так багато жінок не бачив.

На запитання, чи не чекає подібне на нинішню Російську Федерацію, Ігор Рафаїлович був не таким оптимістичним, висловивши тільки жаль, що в тій державі править Путін. Його правління він порівняв із правлінням Гітлера, "після якого нічого не залишилося". Юхновський переконаний, що перетворення відбудуться і в Росії, коли там не стане Путіна.

Тарас МАРУСИК
http://vysnovky.com/life/interview

Публікується у скороченому варіанті

Ігор Юхновський (1925) – український фізик-теоретик, академік НАН України. Народний депутат України у 1990–2006. 1990–1993 очолював парламентську опозицію як голова Народної Ради. У першому коаліційному уряді – з жовтня 1992 по березень 1993 – обіймав посаду першого віце-прем'єра.

Ідеолог референдуму 1 грудня 1991 – за його наполяганням Акт проголошення незалежності було винесено на референдум, що убезпечило від спроб парламенту скасувати її своїм рішенням у наступні роки.

Народився на Волині, на території тодішньої Польщі. У період німецької окупації на початку 1940-х, школярем, вступив до лав Радянської армії. Учасник бойових дій. 1996 ініціював створення Всеукраїнського об'єднання ветеранів Другої світової війни, яке консолідувало воїнів УПА та Радянської армії заради примирення українського суспільства й було альтернативним до проросійських ветеранських організацій. Очолював цю організацію до 2009 року.

Створив добре знану в світі Львівську наукову школу статистичної фізики. Упродовж 1990–98 очолював Західний науковий центр НАН України. Автор близько 500 наукових статей, монографій та підручників.

У 2006 – в. о. голови Українського інституту національної пам'яті, створеного за його ініціативою. Один із засновниківініціативної групи "Першого грудня".

ІГОР ЮХНОВСЬКИЙ ПРО РОЗПАД РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ ***(із інтерв'ю "Україні Молодій")*****:**

– Коли постало питання про те, що Радянський Союз почав тріщати, я науково довів, що він має розпастися. Я говорив про це як делегат XIX всесоюзної конференції КПРС. Я займався термодинамікою. Ще тоді я намагався застосувати закони термодинаміки до суспільних процесів. Я прочитав фактично всі твори Леніна. І вже тоді зрозумів три головні помилки марксизму–ленінізму–сталінізму в СРСР. Назву дві, найголовніші.

По-перше, Ленін був неправий, коли казав, що можна побудувати комунізм в окремо взятій країні, виходячи з революційної ситуації. Це приводить країну до ізоляції від зовнішнього світу і необхідності застосування безперервного терору. В ізольованій системі, за другим законом термодинаміки, спонтанно зростає безпорядок. І це було в СРСР. Щоб боротися зі зростаючим опором і безпорядком, треба було весь час вводити терор. А терор вимагав зусилля. Коли на зусилля не вистачило енергії — Радянський Союз почав занепадати.

І друге. Я знав, що не можна побудувати соціальну систему, оптимізувати систему, в якій відсутня приватна власність на засоби виробництва. В такій системі зникає конкуренція. Відповідно, зникає стимул до якості. Під кінець свого існування Радянський Союз відставав від капіталістичного світу по всіх статтях, починаючи від виготовлення голок і завершуючи літаками. Я точно знав, що він розпадеться.

НА ПУЛЬСІ

У КИЄВІ ВІДБУЛАСЯ УРОЧИСТА АКАДЕМІЯ ДО 95-РІЧЧЯ ЯРОСЛАВИ СТЕЦЬКО

«Світом керують та перемогу забезпечують не лише бомбовики і літаки, а передусім ідеї і віра у свою правду, яка зрушує гори…»
Ярослава Стецько

14 травня 2015 року, у Київському міському будинку вчителя відбулась урочиста Академія, присвячена 95-й річниці від Дня народження Голови Організації Українських Націоналістів, Голови Конгресу Українських Націоналістів, Президента Антибільшовицького блоку народів, народного депутата України трьох скликань Ярослави Стецько. Організатором Академії на честь однієї з найвидатніших українок XX століття виступив Конгрес Українських Націоналістів.

Захід розпочався з благословення Академії Єпископом Йосифом Міляном УГКЦ, Архієпископом Харківським і Полтавським УАПЦ Ігорем (Ісіченко) та отцем УПЦКП Віталієм Клосом. Після чого чоловічий квартет «Фавор» виконав Гімн Українських Націоналістів «Зродились ми великої години», який підхопили всі присутні.

Голова КУН Степан Брацюнь у своїй промові наголосив, що всі, хто знав Ярославу Стецько, – відзначали її непохитну позицію щодо національних інтересів України. Та твердість принципів ніколи не переходила в авторитарність або зверхність до будь-кого і зазначив: «В Україну Слава Стецько повернулась майже через п'ятдесят років еміграції. Її повернення було приурочене до події, в епіцентрі якої був її чоловік і побратим Ярослав Стецько. 30 червня 1991 року місто Лева відзначало півстолітній ювілей прийняття Акту про відновлення української держави. Після промови на велелюдному мітингу до неї з інтерв'ю звернулись журналісти з Москви і запитали: «Для чого вона повернулася в Україну?» і пані Слава їм напростець відповіла: «Щоби розвалити «імперію зла» тепер зсередини». Україна ще на той момент не була незалежною. Та важливо інше.

Вірна дружина провідника ОУН Ярослава Стецька повернувшись в Україну, очоливши провід ОУН у 1991 році здійснювала одну із заповітних мрій свого чоловіка Ярослава Стецька та великої когорти борців за незалежність України – за рішенням проводу перенесла осідок керівництва ОУН в Україну, спочатку до Львова, а згодом до Києва. Створивши політичну партію Конгресу Українських Націоналістів, отримавши громадянство України стає народним депутатом України, виконуючи історичну місію, на яку присягає по сьогодні кожний член ОУН, – здобути Українську державу. Пані Слави, нам, українцям, зараз дуже бракує. Певно, хто її знав, не сумніваються, що за життя вона давно була б вже на передовій і надихала бійців іти в наступ на окупантів»

Юрій ШУХЕВИЧ

Народний депутат України, заступник Голови ОУН (б), Олег Медуниця зазначив: «Організація Українських Націоналістів, яку очолювала пані Слава, була сильною двома речами: націоналістичною ідеологією та людьми, якими її сповідують. Ярослава Стецько – людина твердого характеру, яка могла всіх об'єднати. Окрім того, вона була тим політиком, що вміє слухати і знаходити спільну точку зору, більше того – переконувати у своїй. Вона займалася молодіжною політикою, і тепер її вихованці не лише у Верховній Раді, а й на передовій».

Промови охочих згадати пані Славу чергувалися з концертними виступами. Так, глядачі мали змогу насолодитися талантами заслуженого артиста України, кобзаря Тараса Компаніченка, інструментального квартета під керівництвом Марини Кучми, солістки національної опери України імені Тараса Шевченка, лауреата міжнародних конкурсів Марії Кононової, лауреатів міжнародних та всеукраїнських конкурсів Руслани Дмитровської та Наталії Мальцевої (фортепіано), лауреата міжнародних конкурсів Юрія Круглікова, фіналістки конкурсу «Голос Країни 2014» Дарини Кирилко, народного артиста України, лауреата Національної премії імені Тараса Шевченка Олеся Харченка.

У своєму виступі, син легендарного Головнокомандувача УПА, народний депутат України Юрій Шухевич, сказав: «Слава Стецько дуже активно, ще до того, як була обрана Президентом Антибільшовицького блоку народів, їздила по всьому світу, щоб об'єднувати світ у боротьбі з імперією зла. Пригадую, з якою люттю і ненавистю писала про це радянська пропаганда… Та не зважаючи ні на що, пані Слава боролася за ідею, за Українську Державу. І нарешті ця держава визнає своїх Героїв, зокрема, й пам'ятає про видатну жінку Ярославу Стецько».

А ветеран УПА Теодор Дячун, наголосив: «Для нас, націоналістів, Слава Стецько – борець за оздоровлення, становлення української нації. Вона була лікарем, що боровся з комуністичною заразою».

Тарас КОМПАНІЧЕНКО

Не зважаючи на дощову погоду і пізню годину, – зал був наповнений вщент. Вшанувати пані Славу прийшли її рідні, друзі, а також політики, громадські та культурні діячі, представники духовенства, науковці, журналісти, українські націоналісти. З промовами та спогадами про Славу Стецько також виступили голова ВУТ «Просвіта ім.Т.Г.Шевченка» Павло Мовчан, голова Народного Руху України Василь Куйбіда та народний депутат Тетяна Чорновол.

Зазначимо, що протягом вечора народний артист України Василь Ілащук, який був ведучим заходу, зачитував привітання, які надсилали з усієї України – від міністра освіти та науки України Сергія Квіта, голови Львівської обласної ради Петра Колодія, лідера новоствореної політичної організації «Патріот» Миколи Голомші, народного депутата України Андрія Лопушанського, голови Асоціації українських правників Василя Костицького.Також на моніторах з'явилось і зворушливе відеозвернення юних пластунок курення числа 48 імені Слави Стецько з Луцька. Окрім цього, прозвучало привітання з-за кордону: від Голови Литовського Національного Союзу Юліуса Панки. Усі вони виказали глибоку шану славетній жінці Ярославі Стецько та одностайно наголосили, що сучасній Україні її дуже бракує.

Після офіційної частини, присутні мали змогу переглянути світлини з життя Ярослави Стецько, адже в холі Будинку вчителя відбулося відкриття фотовиставки, присвяченої цій легендарній українській діячці.

Захід відбувся за сприяння Центру Національного відродження імені Степана Бандери, Міністерства освіти України та Міністерства культури України.

Прес-служба КУН

НЕЗАБУТНІ

У Тернополі вшанували видатну землячку

14 травня 2015 року по всій Україні, а також далеко за її межами, українці вшановували світлу пам'ять Ярослави Стецько. З ініціативи тернопільського осередку Конгресу Українських Націоналістів, з нагоди 95-річчя від Дня народження, відбулося покладання квітів до меморіальної дошки Славі Стецько.

У заході взяли участь голова міста Тернопіль Сергій Надал та голова Тернопільської обласної державної адміністрації Степан Барна, який повідомив громадскість про намір написати Президентові України листа з пропозицією надати Славі Стецько звання Героя України.

Голова тернопільського осередку Конгресу Володимир Ткач розповів про власний досвід співпраці з пані Славою, а також додав: «Усе своє життя вона віддала боротьбі за здобуття самостійної соборної держави. Це людина великого розуму і мудрості, вона витримувала всі випробовування, які траплялися у її житті, намагалася долати їх з гумором».

У покладанні квітів взяли участь голови дружніх Конгресу обласних організацій: УРП, Громадянська позиція, УНСО та НРУ. Окрім цього, на заході читали вірші, присвяченні Славі Стецько, співали патріотичні пісні.

Зазначимо також, що в найближчим часом буде створено Кімнату-музей Слави Стецько в залі офісу Конгресу Українських Націоналістів у Тернополі.

Нагадаємо, що вчора у Києві відбулась урочиста Академія та відкрилася фотовиставка, присвячена 95-річчю з Дня народження видатної націоналістки і державотворця Ярослави Стецько. Згодом фотовиставку обіцяють передати у м. Тернопіль.

Прес-служба КУН

ПАМ'ЯТЬ

ПОКЛАДАННЯ КВІТІВ НА МОГИЛУ

14 квітня, у 95-ту річницю від дня народження Провідника і Першої Голови Конгресу Українських Націоналістів, Голови Проводу ОУН, депутата Верховної Ради України II, III і IV скликань, співорганізатора Червоного Хреста УПА, жіночої мережі і юнацтва ОУН, Президента АБН (1986-2003 р.р.), видатного державотворця Ярослави Стецько, конгресівці разом з побратимами, небайдужими киянами та рідними вшанували світлу пам'ять цієї відомої патріотки урочистим покладанням квітів на її могилу на Байковому цвинтарі.

На заході були присутні Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, заступник Голови Конгресу Юрій Шепетюк, керівник військової референтури Конгресу Ігор Рудник, член Головного Проводу та заступник Голови Конгресу Роман Дідусь та Голова Секретаріату Київської міської організації Конгресу Георгій Сахнюк.

Захід завершився спільною молитвою за Ярославу Стецько, щоб Бог оселив навіки її душу там, де праведні спочивають.

Прес-служба КУН

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

* * *

А Росія бреше все та бреше,
Як брехала упродовж століть:
Диверсанти не мої, по-перше,
А по-друге, їх мені верніть!

* * *

Це так нагадує конфуз
ЦК КПСС:
Невдало стартував "Союз"
І вибухнув "Прогрес".

ДЕКОМУНІЗАЦІЯ

НАЗВА МІСТА, ЩО ПІШЛА ВІД КОМУНІСТА

Василь ШПІЦЕР

Не встанемо, мамо!
не встанемо!
помремо, а не встанемо!
Микола Гоголь

Нарешті звершилося – Верховна Рада прийняла закон про заборону комуністичної символіки, який зобов'язує місцеву владу перейменувати області, райони, міста, села, вулиці та інші об'єкти топоніміки, які мають радянські назви. Хоча українці мали б за чверть століття зробити це без вказівок зверху, бо після тих злочинів, які вчинила комуно-більшовицька влада проти українського народу, лише зазомбовані, залякані й примітивні люди могли терпіти їхню символіку в топонімічних назвах та понаставлюваних у всіх містах комуністичних бовванах. Прикро, але більшість нашого народу всі ці роки поступала так, як описав М. Гоголь: "Не встанемо…".

Реакція совка на прийнятий закон не забарилася, тут же появилися протести, листи продажних псевдонауковців, неоднозначні коментарі деяких журналістів, розпач за ветеранів війни, бо їм заборонено одягати бойові нагороди (це неправда). Не оминула ця кампанія й мене: зі мною захотів зустрітися журналіст одного поважного інформаційно-аналітичного інтернет-видання Західної України і почав задавати питання, скільки львівських вулиць ми перейменували у 1990 році (я тоді працював міським головою Львова), звідки взяли на це кошти і у що це нам обійшлося.

Справді, рішення про впорядкування назв вулиць і площ міста Львова було прийняте міською радою першого демократичного скликання одним з перших. Адже за часів попередньої влади, а до того й польської та австрійської, львівські вулиці найменовували і перейменовували без урахування історичних та українських факторів. Багато вулиць було названо іменами людей, які не мали до Львова жодного стосунку. Ба більше, немало вулиць називано іменами людей, що відзначилися своїм антиукраїнством. Перейменування вулиць Львова у 1990 році викликало певний ажіотаж. Делегації за делегаціями, десятки листів із вимогами припинити подальше перейменування вулиць. Головний аргумент – у країні криза, немає товарів, бракує грошей, а ви так нерозважливо витрачаєте кошти. На це я мав відповідь: "А де ви були, коли в голодні післяреволюційні 1920–30-ті роки комуністична влада кинулася відразу перейменовувати не тільки вулиці, а й міста? Це було дуже недешево, бо треба було міняти карти, глобуси, печатки, підручники не тільки в СРСР, а й у всьому світі. Чому ви мовчали, коли в голодні післявоєнні роки у Львові тут же перейменували всі вулиці? А ми не просто перейменовуємо, ми повертаємо вулицям історичні назви та називаємо їх іменами видатних людей, що були пов'язані з нашим містом або зробили вагомий внесок в українську історію".

Подібне перейменування вулиць відбулося практично по всій Галичині,і якось ніхто через витрачені на це кошти з голоду не помер, як це було на Великій Україні, за даними радянської статистики, в урожайних 1932–33 роках.

Передбачаючи можливу тему інтерв'ю, на розмову з журналістом я прихопив із собою книжку "Список абонентів Львовской АТС (по состоянию на 1 декабря 1946 г.)", з якої можна було почерпнути дуже цікаву інформацію. По-перше, на цей час (на 1 грудня 1946 року) у Львові вже було перейменовано 483 вулиці, серед них, наприклад, вулиці з історичними назвами: Замарстинівську перейменували на Калініна, Личаківську – на Леніна, Церковну – на Клари Цеткін, Шептицьких – на Кірова (ну, яке ж відношення калініни, леніни, цеткіни чи кірови мали до Львова?). Появилося безліч російсько-більшовицьких назв, що не мали жодного стосунку до нашого міста: Енгельса, Сталіна, Жовтнева, Кутузова, Волкова, Глазунова, Пушкіна, Ватутіна, Невського, Фурманська, Красноармейська, Ушакова та ін.

По-друге, цікаво глянути, кого конкретно обслуговувала Львівська АТС після другої окупації Галичини москалями. Для прикладу подаю прізвища абонентів зі сторінки на букву "а": Абашкін, Аберман, Абрамов, Абрамович, Абросимов, Абрамян, Авдеєва, Авраменко, Агізім, Адамович, Адашик, Адріащенко, Адамко, Азаренко, Азаров, Акользин, Аксельрод, Аксельруд, Аксенов, Аксютин, Алашевський, Александров, Александрович, Алексеєв, Аленічев. Як бачимо, жодного галицького прізвища (Авраменко, Адамко, Азаренко до них не належать) – тільки заїжджі окупанти, які заселили квартири винищених нацистами євреїв, переселених більшовиками поляків та репресованих і вивезених у Сибір українців. А на той час у Львові проживала таки більшість українців. То чому та більшість не мала телефонів, що, такою була московська справедливість? Належить також відзначити, що довідник уже тоді було випущено російською, а не українською мовою і що перейменування вулиць почалося відразу після того, як Червона армія зайняла Львів, – від 27 липня 1944 року, коли ще йшла війна і панували голод, холод, розруха.

Внаслідок більшовицьких перейменувань в Україні на сьогоднішній день маємо близько тридцяти міст, у назвах яких використані імена або псевдоніми осіб, які займали керівні пости у комуністичній партії або мають просто комуно-комсомольські позначення.

Три міста, загальна чисельність населення яких досягає 100 тисяч чоловік, названі іменем Артема: Артемівськ Донецької області був заснований у 1571 році під іменем Бахмут, Артемівськ Луганської області, заснований 1910 року, мав найменування Катеринівка, артемолюбні донеччани мають ще й Артемове, відоме з 1894 року як хутір Неліпівський.

То хто ж такий цей Артем (справжнє ім'я Сергеєв Федір Андрійович)? Селянин з Курської губернії, який закінчив реальне училище (з Московського вищого технічного училища його відрахували), більшовик з 1902 року, який з 1907 по 1917 рік був на еміграції у Франції, Китаї, Австралії. Після лютневої революції 1917 року заїхав в Україну і як секретар більшовицької партії протягував ідею Донецької автономії. В 1918 році заснував і очолив Донецько-Криворізьку совєтську республіку (ДКР). Але ж тоді вже існувала – 7 листопада 1917 року була проголошена – Українська Народна Республіка, тобто він організував розкол Української держави. Крім того, він організатор боротьби проти військ Центральної Ради – законного органу влади УНР. Коли 21 березня 1918 року йому довелося втікати, очолив евакуаційну комісію при надзвичайному штабі ДКР, яка провела велику роботу, грабуючи матеріальні цінності і вивозячи їх до совєтської Росії.

Як бачимо, він, за наказом Леніна чинив те ж, що сьогодні за наказом Путіна роблять сепаратисти луганьдоні – воюють за розкол України і приєднання Донеччини до Росії.

Все повторюється, і за цією логікою іменами очільників злочинних ДНР і ЛНР також слід було б називати українські міста.

Майже 300 тисяч осіб проживає в містах Дзержинськ (з 1806 року – Щербинівка) та Дніпродзержинськ (з 1750 року – Кам'янське). Назви пішли від Фелікса Едмундовича Дзержинського, який народився в польській родині власника хутора Дзержиново на території Білорусі. Мріяв стати ксьондзом (як і Сталін), гімназію закінчив з оцінками: закон Божий – "добре", російська і грецька мова – "незадовільно", решта предметів – "задовільно" (як бачимо, далеко не геній). Більше не вчився. Протягом двадцяти років вісім разів був арештований, відбував заслання, засилався на каторжні роботи, тобто, оточення аж ніяк не робило з нього добру, гуманну, милосердну людину, радше навпаки. Юнаком, кажуть випадково, застрелив свою сестру Ванду.

Після приходу до влади більшовиків очолив "Всероссийскую чрезвычайную комиссию по борьбе с контрреволюцией и саботажем" (ВЧК), з лютого 1922 року – голова "Главного Политического Управления" (ГПУ) при НКВД РСФСР. На цих посадах проводив небачено жорстоку політику проти противників більшовистського режиму. Був ініціатором масового терору, безпрецедентних репресій, інституту заручників. Вважав, що "право расстрела для ЧК чрезвычайно важно, даже если меч ее при этом попадает случайно на головы невиновных".

З ініціативи Дзержинського була прийнята Постанова Совнаркому від 5 вересня 1918 року, яка надавала право ВЧК застосовувати вищу міру покарання без суду і слідства. Цей документ йому дуже вподобався: "Наконец-то наделили нас законными правами на то, против чего возражали до сих пор некоторые товарищи по партии, на то, чтобы кончать немедленно, не испрашивая ничьего разрешения, с конрреволюционной сволочью". І "залізний Фелікс" ринувся здійснювати "червоний терор". За півтора року під керівництвом Дзержинського було розстріляно 8389 осіб, ув'язнено в концтаборах 9496, в тюрмах – 34 334 осіб, взято заручниками 13 111 чоловік, заарештовано 86 893 чоловік. Крім того, він керував боротьбою з повстанським рухом в Україні (очевидно, що засоби тут використовувалися значно жорстокіші, аніж "червоний терор"), був одним з організаторів масового терору в Криму з листопада 1920 по березень 1921 року.

То ж до яких пір Україна ганьбитиме себе, називаючи наші міста іменем цього московського кривавого, офіційно визнаного радянською історіографією, терориста? Або ж в своїй заподлядливості можна піти далі та назвати ще якісь населені пункти іменами теперішніх московських терористів – на кшталт Захарченківськ чи Болотово.

Майже мільйон мешканців проживає у місті Дніпропетровськ, минуле якого тісно пов'язане з історією цього краю та України. Поселення там існували з прадавніх часів, і за козаччини місто мало назву Старий, а потім Новий Кодак. Московія намагалася стерти козаччину з пам'яті українців і після знищення Січі перейменувала Кодак на Катеринослав, а вже комуняки надали йому теперішню назву.

Місто назване на честь річки Дніпро і на увіковічнення пам'яті комуніста Петровського Григорія Івановича. Його іменем назване й місто в Луганській області – Петровське. Нумо, з'ясуємо, ким був і що доброго для України зробив цей більшовик, який не посоромився ще за життя назвати своїм іменем велике місто. Походив Петровський з бідноти. Про освіту навіть якось незручно говорити, бо провчився лише два з половиною роки у школі при Харківській духовній семінарії – на більше не вистарчило ані коштів, ані бажання, ані хисту. Пішов працювати і швидко зійшовся з підпільниками, які боролися "за освобождение рабочего класса", з 1903 року став твердим більшовиком – на все життя.

Коли більшовики захопили владу, став народним комісаром внутрішніх справ Російської республіки. Саме його підпис стоїть під декретом про "красный террор" і на перших порах йому підпорядковувався навіть Дзержинський. В 1919 році став Головою Всеукраїнського Центрального виконавчого комітету (ВУЦВК), так званим "всеукраїнським старостою". Під його керівництвом в Україні була проведена примусова колективізація села. Восени 1932 року був відповідальним за виконання хлібних заготівель, здійснював вилучення у селян зерна та інших продуктів харчування, отже, був одним із організаторів голодомору 1932–33 рр. За його головування в Україні проводився Великий терор – масові політичні репресії 1937–1938 років. Репресії зачепили й безпосередньо самого Петровського – були розстріляні його син Петро та зять Юрій Коцюбинський, але він і далі продовжував вірно служити більшовикам-сталіністам.

Петровський повністю відкидав ідею українських націонал-комуністів про можливість існування української радянської державності, виступив проти позиції Миколи Скрипника, Олександра Шумського, Християна Раковського, спрямованої на побудову союзної держави на конфедеративних засадах.

То ж чи повинно місто носити ім'я малоосвіченої людини, яка була проти незалежності чи навіть автономії України, яка до нитки обібрала українських селян в період примусової колективізації і голодомору і з вини котрої померло голодною смертю, було розстріляно та репресовано багато мільйонів українців, яка як нікчема, служила сталіністам, незважаючи на знущання над його родиною? Отямтеся, шановні дніпропетровці, та перейменуйте своє чудове місто!

Цілих три українських міста – Кіровоград, Кіровськ, Кіровське – названі на увіковічнення пам'яті ще одного комуніста-більшовика, "щирого українця" Сергія Кірова. Вісімнадцятилітнім хлопцем він вступив до Російської соціал-демократичної робітничої партії, брав участь у демонстраціях, неодноразово був заарештований і ув'язнений. Революційну діяльність здійснював в Іркутську, Новосибірську, Владикавказі, Терську, Астрахані, Баку. Стає членом Кавказького бюро ЦК РКП(б), у 1921 році обирається Першим секретарем ЦК компартії Азербайджану, з 1926 року працює першим секретарем Ленінградського обкому ВКП(б). В 1933 році входив до складу "трійки", яка розглядала справи повстань і контрреволюції з правом винесення вищої міри покарання. Увечері 1 грудня 1934 року в Смольному Сергія Кірова убив Леонід Ніколаєв пострілом в потилицю.

Щодо цього вбивства існують різні версії, про одну з них написав у своїх спогадах генерал НКВД Павло Судоплатов: "Сергій Миронович дуже любив жінок, і в нього було багато коханок у Большому театрі, і в Ленінградському. Мільда Драуле (дружина Ніколаєва – **В. Ш.**) прислужувала на деяких кіровських вечірках. Ця молода приваблива жінка також була однією з його "подружок"… Мільда планувала подати на розлучення і ревнивий чоловік убив суперника". Це вбивство Сталін використав як привід для Великого терору і остаточної розправи з колишніми політичними супротивниками. Було знищено практично всіх учасників XVII з'їзду ВКП(б) – понад тисячу осіб. Почалися процеси над Григорієм Зінов'євим (справжнє прізвище Радомисльський-Апфельбаум), Львом Каменєвим (Розенфельд), Георгієм П'ятаковим, Карлом Радеком (Собельсон), Миколою Бухаріним, Олексієм Риковим, Михайлом Тухачевським, Іоною Якіром та іншими.

Незважаючи на очевидну аморальність Сергія Кірова у приватному житті, яка дала можливість Сталіну знищити тисячі людей, в тому числі не найгірших комуністів, незважаючи на те, що Сергій Кіров ніколи не бував на Україні і нічого доброго для України не зробив, наш покірний, можна сказати трохи пришелепуватий, прихильник "світлого минулого" твердо охороняє назви українських міст з його іменем.

В Одеській області маємо місто, що отримало назву від найголовнішого комуніста – Іллічівськ (історична назва Бугові Хутори), а в Кіровоградській – Ульянівку (заснована у 1850 році як село Грушка). Так Україна вшановує засновника злочинної партії більшовиків, творця тоталітарної держави, основоположника нечувано жорстоких методів управління більшовицькою імперією Володимира Ілліча Леніна. Згадаймо "заслуги" Леніна перед народами Радянського Союзу, в тому числі й перед Україною.

Скориставшись негараздами, що виникли в Росії через війну, Ленін органі-

зував Жовтневий переворот, в результаті чого до влади дорвалися більшовики. Інші партії були заборонені, що дозволило більшовикам безперешкодно і безконтрольно чинити все, що підказував їхній, не переван-тажений освітою розум (серед тодішніх ленінських керівників-однопартійців лише Бронштейн-Троцький мав середню освіту, Джугашвілі-Сталін – незакінчену духовну семінарію, а Лазар Каганович взагалі – швець без освіти). Заснована Леніним держава і започаткована ним система управління призвели до жахливих злочинів перед своїм народом.

Ілліч спричинив виникнення громадянської війни, у якій загинуло близько 15 мільйонів осіб, із них тільки два мільйони загинули на фронтах і в репресіях, а решта – від голоду і хвороб (так "успішно" більшовики господарювали).

Ілліч вчинив ліквідацію російської інтелігенції, про яку він говорив, що це пособники буржуазії, лакеї капіталу, які мають себе за мозок нації. Про інтелігенцію він сказав: "На деле это не мозг, а говно".

Ілліч дав команду на знищення Української Народної Республіки, і саме йому повинні "дякувати" громадяни України за ті "блага", яких зазнали від російської більшовицької влади – згадаймо хоча б воєнні злочини муравйових-антонових-овсеєнків-котовських та інших "визволителів" нашого народу від українських націоналістів, голодомори 1920-х років, голодомор-геноцид 1932–33 років, і цей ряд можна продовжувати до безмежності.

Ілліч запровадив табори для політв'язнів на Соловках, які потім переросли у ГУЛАГ і стали місцем катувань і знищення мільйонів громадян совєтської більшовицької держави.

Ілліч започаткував репресії і вбивства без суду і слідства – з його дозволу було розпочато "червоний терор", а що вже говорити про цинічне убивство царської родини, яку нинішні москалі канонізували. Дивний народ ті москалі: щиро поклоняються і жертві – цареві Миколі ІІ, – причисливши його до лику святих, і його катові, зберігаючи, немов святиню, тіло "вічно живого" Ілліча у мавзолеї.

Ілліч розпочав грабування і нищення церков і священослужителів, віддавши команду: "Провести изъятие ценностей, в особенности самых богатых лавр, монастырей и церквей… с беспощадной решительностью. Чем большее число представителей духовенства удастся нам расстрелять, тем лучше". Цей "заповіт" успішно виконав його послідовник і спадкоємець Сталін, знищивши Українську православну автокефальну церкву ("…в Україні станом на 1927 рік було 10 657 священиків. Через 6 років їх залишилося всього 200. Із 34 українських єпископів померли лише двоє, решта була знищена…" – цитата із газети "Слово Просвіти", ч. 18, 2015 р.) і ліквідувавши Українську греко-католицьку церкву.

Життя показало, що теорія Леніна, для реалізації котрої творилися ці нелюдські злочини, була неправильною і нежиттєздатною. Ніякого комунізму ані соціалізму з безкласовим суспільством та без приватної власності на засоби виробництва більшовикам побудувати не вдалося. Все повернулося "на круги своя": більшовицька імперія розпалася; у звільнених від більшовиків державах суспільство має і багатих, і бідних; запанувала і стала недоторканою приватна власність; відновилися УАПЦ і УГКЦ, атеїзм відійшов на задвірки історії, а більшість людей повернулася до батьківської віри, масово будуються нові храми, в тому числі, на місці знищених комуністами. Однак затуманений совок продовжує боготворити цього афериста, який свою злочинну і абсолютно неспроможну науково теорію намагався втілити в життя, відбираючи життя мільйонів і мільйонів своїх співгромадян.

Прикро спостерігати, наскільки у свідомість малороса вбили більшовицький образ світу – ми й сьогодні маємо в Україні не тільки міста Іллічівськ, Ульянівку, але також футбольну команду, яка вже 2002 року, в Незалежній Україні, "гонорово" поміняла собі назву на "Іллічівець".

Відзначилася Одещина і з містом Котовськ (колишня Бірзула), назва якого походить від Григорія Котовського. Ось що про нього можна дізнатися із Вікіпедії: "Зробив кар'єру від кримінального злочинця до члена Союзного, Українського й Молдавського Центрального Виконавчого Комітету СРСР" (не лише він один при більшовиках вискакував з розбійників у державні діячі, ще вище стрибнув колишній бандит-грабіжник, яким донині захоплюються кацапи, Джугашвілі-Сталін). Хоча у Вікіпедії дана вичерпна характеристика цього типа, все ж просяться на папір ще деякі факти з його життя.

Двадцятирічного Котовського заарештовували за фінансові махінації. Під час російсько-японської війни у 1904 році він не з'явився на призовний пункт і перейшов на нелегальне становище, очолював групу есерівських бойовиків, що займалася пограбуваннями. В 1907 році засуджений до 12 років каторги. По шести роках неволі убив двох конвоїрів і втік. Сформував "бойову" групу і займався грабіжництвом у Бессарабії, здійснював напади і грабував майно заможних одеситів, жив у найдорожчих готелях Одеси. 1916 року був заарештований і засуджений до страти. Проте йому вдалося уникнути найгіршого, паче того, наступного року його умовно звільнили і направили на Румунський фронт. Там він примкнув до лівих есерів, а з березня 1918 року – до більшовиків, з якими здійснював пограбування в Одесі.

У 1920 році вступив до РКП(б) і став командувачем Кавказької дивізії, у 1921 році командував кавалерійськими частинами, що брали участь у придушенні селянських антибільшовицьких повстань в Україні. Відзначився особливою жорстокістю у Битві під Базаром 17 листопада 1921 року, розстрілявши понад 400 полонених українців. Бранців, які зверталися до нього українською мовою, відправляв на розстріл, кажучи: "Там тебя зрозуміють".

Дехто каже про одеситів, що це окрема нація в складі України, що вони живуть своїм життям і вважають себе правими в усіх питаннях. Насправді це далеко не так, бо згідно з переписом 2001 року більшість населення Одеси становлять українці – 61,6 відсотка, значну частку становлять росіяни – 29 відсотків, далі болгари – 1,7 відсотка, євреї – 1,2 відсотка. Гірко спостерігати, що ота більшість одеситів-українців не тільки по-рабськи пошановує більшовицьких катів українського народу, але й дозволила нещодавно встановити пам'ятник бабі, про котру великий Тарас писав: "А Вторая доконала вдову-сиротину".

Зігрівають серце совка і назви українських міст Орджонікідзе та Свердловськ. Ще один "щирий українець" Серго Орджонікідзе зробив карколомну більшовицьку кар'єру, дострибнувши з посади фельдшера приймального покою при нафтових промислах Асадулаєва в селищі Романи до очільника наркомату важкої промисловості СРСР. З Україною його пов'язувало тільки те, що в січні 1918 року, як тимчасовий надзвичайний комісар району України, з більшовицькими військами займався пограбуванням українських селян, відбираючи у них продукти харчування для Петрограду і центральних районів Росії. Щоправда, вже у квітні того ж року гетьманські війська розбили грабіжників і прогнали за межі України.

Стосовно Якова Михайловича Свердлова (справжнє його ймення ніхто достовірно не знає: одні кажуть, що від народження він називався Єшуа-Соломон Мовшевич, інші твердять – Янкель Міраїмович), то він в Україні ніколи не був і, як бачимо, українським походженням тут і не пахне. В історію Мовшевич-Міраїмов увійшов як організатор розстрілу царської сім'ї. Про це у своїх спогадах прямо пише Лев Троцький.

Не буду більше втомлювати читача біографіями злочинців-комуністів, іменами яких названі населені пункти в Україні. Нагадаю тільки про міста, для яких навіть чверті століття Незалежності не вистачило, щоб викинути ці комуно-більшовицькі назви до ганебної, кривавої історії більшовизму і забути про них назавжди: Димитров, Стаханов, Торез, Щорс, Комсомольськ, Комсомольське, Красноармійськ, Первомайськ, Червоноград, Южнокомунарівськ.

Віриться, що закон "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону їх символіки", котрий підписав Президент України Петро Порошенко, буде виконаний і незабаром згаданим вище містам будуть повернуті їхні історичні назви.

м. Львів

РЕЗОНАНС

П'ЯНКА ІСТОРІЯ СЕЛА СТАЛА ЙОГО НАЗВОЮ

«ЧИ СТАНЕ РАДЯНСЬКЕ П'ЯНИМ?» – під такою назвою у газеті «Волинь» вийшла стаття Левка Забрідного, в якій автор цілком слушно пише про те, що на Рівненщині до сьогодні є низка населених пунктів із «совєтськими» назвами. Зокрема, місто атомників Кузнєцовськ, назване на честь радянського розвідника-диверсанта.

«Окрім Кузнєцовська, який хочуть назвати Варашем, у Радивилівському районі маємо Жовтневе, що колись називалося Пляшева, в Дубнівському та Млинівському – села з назвою Травневе. На Дубровиччині збереглося Партизанське. А найбільш «совєцьке» село Радянське, до перейменування – П'яне або ж П'яннє, можна знайти у Млинівському районі. До слова, у ньому ж є село Московщина. Назва ця, зазначимо, – історична. За законом, який ухвалила Верховна Рада, але який ще не набув чинності, бо його не підписав Президент, перейменовуватимуть чи то села, чи то міста, чи то вулиці лише за згоди громад.»

Далі автор зазначає, що в рівненських селах, які зберегли радянські назви, взагалі за справу не братимуться, поки не прийдуть гроші та вказівка з центру.

«Якщо кошти дадуть із держбюджету, будемо перейменовувати, – коментує Тарас Гордійчук, голова Радянської сільської ради на Млинівщині. – У селі про те, щоб повернути стару назву – П'яне чи П'яннє – чи нову дати, навіть не говорять. У людей інші проблеми – як із новими тарифами та високими цінами на все вижити».

«Чи стане Радянське П'яним?» – запитує автор однойменної статті, бо ж сам голова сільської ради запевнив, що селян цікавлять тарифи, а не назва села... Чи ж так уже до отупіння збайдужили жителі села до своєї історії, що лише спроможні промимрити щось на кшталт «Моя хата скраю»? До речі, ця приказка має другу частину – «моя хата скраю – першим ворога стрічаю». Саме так віками жили мешканці села П'яннє – громадою, дружно чинили опір окупантам, тож підкорити їх не вдалося ні полякам, ні нацистам, ні здичавілій московській орді.

Можливо, теперішній сільській владі невідомо про повстанську славу села... Моє ж дитинство було оповите таємницями, які ледь-ледь привідкривалися пізніми вечорами в розмовах дорослих про тих, хто загинув і лежить у лісових могилах (деякі з них я бачила, живучи на хуторі під лісом), хто запроторений в ГУЛАГ чи зумів його уникнути. Останніх називали поіменно, але «совєтам» не здавали, бо стукачів на Волині вважали упослідженими виродками. До речі, в числі повстанців звучало прізвище, яке носить нинішній сільський голова, тож, можливо, походить він із славетного роду.

Чи можуть нащадки нескорених бути байдужими до назви села, якому, до речі, понад 550 років? Ні, не можуть. Тим більше, що село ніколи не було П'яним, а споконвіку мало ймення П'яннє, яке походить від слова п'янкий, тобто запашний, пахучий. Справді, село було оповите пахощами лісу, пшеничного поля, пасіки, яблуневих садів, хуторів. Навіть дороги були обсаджені черешнями, сливами, вишнями, які «власть пролетаріата» знищила разом з хуторами. До речі, Московщина, про яку згадано в статті, – це не село, а висілки, хутір, де, за переказами, колись поселився солдат-москаль, який повернувся додому після служби з Московщини. Чи є сенс перейменовувати висілки? Навряд чи. Відносно Радянського, то йому слід повернути історичну назву, чого громада добивалася ще на початку 90-х. Але їй відмовили чиновники якогось там масштабу на підставі поширеної напередодні перейменування села 1963 року байки про те, що нібито поміщиця Лідухівська продала село, а гроші пропила. Мовляв, звідти й назва. Ця мулька міцно засіла в головах окремих, не схильних аналізувати факти (Лідухівські появилися в наших краях літ через триста з гаком після постання села П'яннє) людей. Та Бог із ними!

Селу треба повернути його історичну назву – П'яннє, відродити його, зацікавивши інвесторів насамперед екологічно чистим середовищем, чорноземами і лісами. Вихідці із П'яння вже потроху повертаються. Можливо, повернусь і я, бо ж жила та навчалася в цьому прекрасному селі до 14 років, а пам'ятаю все життя. Таке воно неповторне, а люди – прекрасні.

Марія БАЗЕЛЮК

ТЕРНОПІЛЬСЬКІ НОВИНИ

Ми пам'ятаємо!

17 травня в місті Тернополі, біля стін колишньої тюрми НКВС, за участі влади міста та області, а також активу обласної організації Конгресу Українських Націоналістів відбулись заходи із вшанування політичних в'язнів та репресованих.

Громада міста зібралась, щоб подякувати всім тим, хто віддав найкращі свої роки в боротьбі за здобуття незалежності України.

Відбувся мітинг-реквієм та покладання квітів. Голова ТОО Конгресу Володимир Ткач подякував політичним в'язням за те, що вони і надалі в строю, а теперішнім ветеранам за їхній подвиг у протистоянні із віковічним ворогом української державності – фашистською Росією.

Прес-служба ТОО КУН

АКЦЕНТИ

«З КРИМУ НАС ВИСЕЛЯЛИ НАВІЧНО, АЛЕ МИ ПОВЕРНУЛИСЯ»

Перша незалежна газета «Авдет», яка народилася на хвилі повернення до Криму кримських татар (її назва так і перекладається – «Повернення»), за 25 років переживала різні часи. Перші її номери збиралися вручну в Бахчисараї, макетувати на базі дисидентської преси в Москві, а друкувалися у Прибалтиці.

Інформація зі сторінок «Авдета» була затребувана скрізь – і в самобудах кримських татар, і в кабінетах чиновників. Всяке було у «Авдета»: і шпигунські пристрасті, і судові процеси, але закривати газету, попри часом жорстку критику влади, ніхто не прагнув.

Сьогодні, з «приходом» до Криму Росії, «Авдет», що є інтелектуальною власністю всього народу, намагаються звинуватити у «прихованому екстремізмі» і закрити на підставі доносу звичайного «стукача».

Про те, як газета намагається вижити в нинішніх складних умовах, що відбувалося в Криму напередодні 71-ї річниці депортації кримських татар і що може чекати жителів півострова у перспективі, кореспонденту «Укрінформу» розповів нинішній редактор «Авдета», член Меджлісу кримськотатарського народу Шевкет Кайбуллаєв.

– Шевкет, ви, як редактор газети «Авдет», були одним із перших, кого ФСБ і прокуратура «вшанували» своєю увагою. Які були відчуття після допиту?

– Було відчуття дежавю, раптом згадав часи своєї радянської молодості. У кінці 70-х, початку 90-х в Узбекистані я брав активну участь у національному русі за повернення на батьківщину. За що відсидів 1,5 року у в'язниці. Багато моментів тих жахливих часів сьогодні повторюються. Найнеприємніше, що в Криму знову відчувається загальна психологічна атмосфера пригніченості, заляканості, обережності. Мабуть, мало ще часу минуло після розпаду СРСР, щоб люди винесли з себе рабів і видихнули совковість, яка все ще сидить у них.

Шевкет КАЙБУЛЛАЄВ

– За фахом ви історик, закінчили Ташкентський держуніверситет. Але думаю, перші уроки історії отримали ще в дитинстві з розповідей батьків. Звідки вони були депортовані?

– Мама була виселена з села Ходжа-Сала Бахчисарайського району в Костромську область Росії. 13-річною дитиною на Уралі, в глушині, вона разом із сестричкою допомагала дорослим валити і сплавляти ліс. Мало не потонула в річці Урал. Батька з села Ужунджа під Балаклавою депортували в Янгиюль під Ташкентом. Теж разом з іншими дітьми, нарівні з дорослими, рив землю на будівництві Ташкентського каналу. За розповідями батьків, половина рідних як з боку батька, так і матері, загинули по шляху проходження поїзда до місць депортації і в перші роки життя на висилці від голоду, хвороб і виснажливої праці.

– Як у Криму цього року вшанують пам'ять тих, хто загинув у депортації? Торік 18 травня кримські татари вперше за більш ніж 25 років зіткнулися зі спробою заборони мітингу пам'яті. Але незважаючи на дощ і літаючі над Сімферополем вертольоти, народ зібрався – хай не на центральній площі, а в селищі Ак-мечеть.

– На засіданні Меджлісу, де обговорювалося це питання, ми припускали, що загальнокримський мітинг у Сімферополі буде під забороною, тому рекомендували місцевим меджлісам провести 18 травня жалобні заходи в містах і селищах Криму. Можливо, десь вони пройдуть під патронатом нинішньої влади. Думаю, що нашим предкам, безвинно загиблим під час жахливої висилки, сьогодні потрібно одне – молитва і пам'five. А питання – хто з чиновників буде стояти на трибуні, вже не важливе.

– Але ж вони так само могли стояти і на трибуні всекримського мітингу. Чому, на ваш погляд, масові та публічні скупчення народу, в даному випадку – на траурному мітингу, для російської держави і, зокрема, кримських чиновників є крамолою?

– Тому що вони бояться цієї самої маси, проти волі якої сьогодні панують. Бояться прямих запитань людей, їх справедливих докорів. По суті, газета «Авдет», яку звинуватили в «прихованому екстремізмі», теж – більмо на оці чиновників, які пішли на співпрацю з «владою», і відмова нам у реєстрації – це страх виявитися об'єктом критики і, як результат, об'єктом народного гніву.

– Наскільки я зрозуміла, незважаючи на відмову в реєстрації, газета не збирається згортати свою діяльність?

– Ми скористалися тим, що відповідно до російського законодавства, ЗМІ, що мають тираж менше однієї тисячі, можуть не реєструватися. Тому сьогодні «Авдет» все одно виходить, але друкується значно меншим тиражем. Звичайно, ми порушуємо права наших передплатників, але люди розуміють нас. Вони згодні, прочитавши газету, передати її іншому. Читачі самі приходять до редакції за нею, оскільки «Кримпочта» через відмову в офіційній реєстрації не підписала з нами договір про поширення. Хоча співпрацювати зі мною як з приватною особою, вона цілком могла б.

– Чи змінилася сьогодні редакційна політика газети, чи змінилися тематика, пріоритети?

– Ми, як і раніше, висвітлюємо всі події в Криму, так чи інакше пов'язані з кримськими татарами. Можливо, в силу обставин, газета дещо втратила свою оперативність. Але вона виграє за рахунок аналітичних матеріалів. Нам пишуть чудові автори – таким чином, вони висловлюють нам у цей складний час свою моральну підтримку. Так у нас вийшов ряд матеріалів з історичної тематики, статті на морально-етичні, моральні теми.

– Настав час для роздумів?

– Думаю, час для роздумів має бути завжди. Але сьогодні нам дійсно необхідно осмислити те, чого змогли досягти кримські татари і чого не встигли зробити.

– І які, на ваш погляд, досягнення кримських татар за період повернення на батьківщину?

– По-перше, ми завершили внутрішню політичну структуризацію, у нас діє низка громадських організацій. Сьогодні навіть наші вороги розуміють, що нічого кращого за Меджліс і Курултай створити неможливо, а щоб підпорядкувати ці структури, потрібно їх просто очолити. По-друге – створена і чітко працює на об'єднання народу релігійна система. У нас є досвід роботи представників кримських татар у владі в період українського Криму. Ми дечого почали досягати у відновленні освіти кримськотатарською мовою. Але нам ще багато чого не вдалося зробити. Наприклад, створити систему фінансової взаємодопомоги – своєрідної кримськотатарської скарбниці, яка у таких ситуаціях, як сьогодні, була б дуже затребувана.

– На ваш погляд, що чекає Крим у найближчій і більш віддаленій перспективі?

– Можливо, це звучатиме пафосно, але сьогодні ми всі є свідками глобальних світових процесів, і згадка в них кримських татар, хоча і з різними акцентами, звучить досить чітко, і в Україні, Росії, і в усьому світі. Я глибоко переконаний, що Крим чекають великі зміни, бо без них ця територія буде постійно піддаватися руйнівним геополітичним катаклізмам. Думаю, ключовим питанням у цих змінах буде статус кримськотатарського народу в Криму.

– Ви думаєте, що Крим має шанс на спокійну долю?

– Питання в тому, як пережити сьогоднішні зміни. Можна мовчки дивитися на все, а можна стати активними учасниками цього процесу, вплинути на результат. Або, принаймні, зберегти своє обличчя в період активного очікування змін. А про те, що їх не уникнути, свідчить хоча б такий факт – радянський режим відправляв нас у депортацію навічно, але ми повернулися.

Катерина ЛІСІЦИНА,
м.Сімферополь

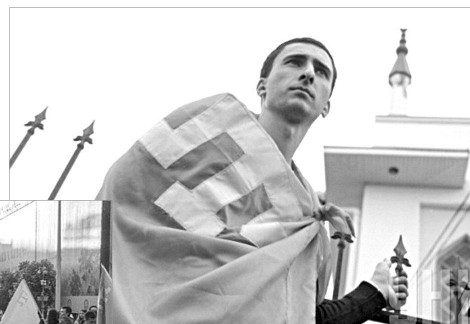

ПАМ'ЯТЬ ЖИВА

ДЕПОРТАЦІЯ, ЯК ГЕНОЦИД НАРОДУ

Цього року Україна на державному рівні відзначала День скорботи і пам'яті жертв депортації кримських татар. Такий злочин проти кримськотатарського народу Москва вчинила 71 рік тому. Пам'ятні заходи, приурочені до цієї скорботної дати, відбувалися на Майдані Незалежності, де 17 травня пройшла акція-реквієм «Запали Вогник у своєму серці», а 18 травня – Всеукраїнський траурний мітинг пам'яті жертв геноциду. Того ж дня в Національній опері відбувся пам'ятний вечір-реквієм за участю керівників держави, членів Меджлісу кримськотатарського народу, громадськості. У Музеї Івана Гончара відкрилася виставка-інсталяція про життя кримських татар, а в Національному музеї історії України – ще одна виставка з унікальними світлинами з їх сімейних альбомів.

Депортація кримських татар була справжнім геноцидом, оскільки понад 46 відсотків переселенців загинули в місцях висилки від голоду та хвороб. На цьому наголосив лідер кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв під час дискусії щодо ситуації в Криму, яка відбулася напередодні 71-ї річниці депортації. «Вона перевернула долю кримськотатарського народу. Це був справжній геноцид. Проведені нами дослідження показали, що особливо у перші роки після виселення від жахливих умов у місцях депортації померло приблизно 46,4 відсотка наших співвітчизників», – сказав Джемілєв.

Ті, хто залишився, нагадав він, уже після смерті Сталіна почали боротися за можливість повернутися на свою історичну батьківщину. Боротьба ця тривала кілька десятиліть. «Кримськотатарський національний рух з перших же днів свого існування проголосив принцип ненасилля. Використовувалися тільки демократичні методи, та все одно через в`язниці та табори пройшли сотні моїх співвітчизників», – сказав лідер кримських татар.

Спочатку їх засуджували за антирадянську пропаганду, утворення антирадянських організацій, а з 1966 року, коли були внесені зміни до Кримінального кодексу СРСР, – за створення та розповсюдження документів, які паплюжать Радянський Союз.

«Ми ще не встигли повністю повернутися на свою батьківщину. За нашими оцінками, поза межами Криму перебувають понад 100–150 тисяч співвітчизників за різних обставин. Але ті, хто повернувся, з великими труднощами долають атмосферу шовінізму, яка встановилася на нашій землі», – сказав Джемілєв.

Кримськотатарський народ поступово почав відновлювати свої права у демократичній державі Україна: «Та з кінця лютого минулого року – нова окупація, новий режим, який багато у чому нагадує той режим, проти якого кримські татари боролися кілька десятиліть». Від початку російської окупації з Криму виїхало понад 35 тисяч кримських татар.

На думку Джемілєва, нині ситуація в Криму, як при Сталіні, – прослуховування, стеження. «Новий режим нагадує 50-ті роки радянської влади. У чомусь він навіть гірший, адже тоді за інакомислення ув'язнювали, відправляли у тюрми, але ж то була процедура. А зараз людина просто може зникнути», – зазначив він.

За його словами, 18 представників кримськотатарського народу в АРК безслідно зникли. «Ми знайшли поки що тільки три трупи, інші – невідомо де. Але, швидше за все, вони також мертві. І ніхто за це не несе відповідальності», – наголосив Джемілєв.

Як повідомлялося, цього року, як і минулого, самопроголошена кримська «влада» знову відмовила Меджлісу в проведенні траурного мітингу, приуроченого до річниці депортації. Адміністрація Сімферополя стверджує, що на ту ж дату і час нібито раніше було подано повідомлення, узгоджене в установленому порядку, про заплановані заходи іншою кримськотатарської організацією.

Альтернативного місця для проведення заходу влада не змогла запропонувати, бо в Криму, згідно з постановою «Ради міністрів Криму», немає вільних місць для проведення публічних заходів на території Сімферополя. Одне слово, у Крим повернувся сталінізм.

Свідки трагедії згадують, як брутально відбувалася «операція» з виселення корінного народу з його етнічних земель. Депортація почалася вранці 18 травня 1944 року і закінчилася о 16:00 20 травня. Для її проведення були задіяні війська НКВС кількістю понад 32 тисячі осіб. Офіційною причиною депортації вказувалася співпраця деяких кримських татар з нацистською Німеччиною. Депортованим відводили від декількох хвилин до півгодини на збори, після чого їх на вантажівках транспортували до залізничних станцій. Звідти ешелони з ними відправляли до місць заслання. Тих, хто чинив опір або не міг іти, часто розстрілювали на місці. Померлих ховали нашвидкуруч поруч із залізничним полотном або не ховали взагалі.

Протягом 12 років до 1956 року кримські татари мали статус спецпереселенців, що означав різні обмеження в правах, зокрема заборону на самовільний (без письмового дозволу спецкомендатури) перетин кордону спецпоселення і кримінальне покарання за його порушення.

На відміну від деяких інших депортованих народів, що повернулися на батьківщину в кінці 1950-х, кримських татар було позбавлено цього права формально до 1974 року. Масове повернення народу до Криму почалося лише у 1989 році. Тоді депортація була визнана Верховною Радою СРСР незаконною і злочинною.

Нині Кремль цілеспрямовано створює такі умови для кримських татар, щоб життя в Криму для них стало нестерпним. По суті сьогодні Путін проводить політику «добровільно» вимушеної, другої депортації кримськотатарського народу з його етнічних земель.

За публікаціями ЗМІ

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

ЧИ ЗУПИНЯТЬ ДЕПУТАТИ КОМУНАЛЬНІ АФЕРИ?

Наталка ПРУДКА

Вбивчі тарифи на комунальні послуги та газ для населення, запроваджені у квітні, в рази побили рекорди за всі роки незалежності. Розпочаті в парламенті розслідування доводять, що за допомогою чисельних махінацій та злочинних схем тарифи розраховані всупереч існуючому законодавству. Можливість цих злочинів забезпечує відсутність в Україні єдиного енергетичного балансу, але про це – пізніше.

14 травня на розгляд Верховної Ради група експертів подала звіт про тарифні махінації, впроваджені «плеядою» відомих політиків-депутатів (за сумісництвом – «наглядачів»), які контролюють виробництво та реалізацію всіх без винятку енергоносіїв та комунальних послуг. Депутатам, включно з наглядачами, запропонують покласти край масовим зловживанням при формуванні тарифів на теплопостачання, гарячу воду та газ для населення і теплокомунального господарства (ТКГ).

Узгоджений звіт підготувала нещодавно створена спеціальна Робоча група з обгрунтованості підвищення цін на енергоносії та комунальні послуги. До її складу увійшли народні депутати, представники урядових структур, громадських організацій. Групу створили в квітні на базі парламентського Комітету з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства. Її очолює заступник голови вище згаданого Комітету Альона Бабак, входять також екс-міністр ЖКГ Олексій Кучеренко та екс-прем'єр Юлія Тимошенко.

Очевидно, що спроба позбавити надприбутків зумовить шалений спротив з боку енергетичних наглядачів (за сумісництвом – депутатів), адже в разі реалізації запропонованих змін їм загрожує втрата контролю над сотнями мільярдів щорічних тіньових доходів. Сесійний спектакль відразу ж виявить відвертих противників налагодження прозорих стосунків на енергетичному та комунальному ринку.

Потужне блокування розпочатого Робочою групою розслідування набуває детективного характеру. Протягом останнього місяця відбулося 3 засідання цієї групи, але й досі відповідальні за енергетичний сектор урядові структури ігнорують надіслані їм запити, мабуть, щоб зберегти таємницю своїх протиправних діянь. Одне слово, замітають сліди скоєного злочину по відношенню до народу, але для збагачення олігархів.

Проте робота не стоїть на місці, адже члени Робочої групи роздобули потрібну їм інформацію через свої джерела, а тепер вимагають надати відповіді на деякі запити офіційним шляхом. На засіданні 7 травня Робоча група нарешті оголосила про наміри запропонувати парламенту ухвалити законопроект, який змінить політику формування тарифів для населення на енергоносії, виключивши з його структури корупційну складову.

Дивує те, що профільне міністерство взагалі не надало офіційну відповідь на запит секретаріату вищезгаданого парламентського Комітету. За даними Альони Бабак, відповідь від Міненерговугілля, включно з прогнозованим балансом надходження та розподілу газу в Україні на 2015 рік, надійшла в електронному вигляді лише за півгодини до початку засідання Робочої групи. Очевидно, що в такий спосіб зацікавлені структури намагалися завалити розслідування, розраховуючи зірвати строки виконання поставлених задач.

Але маховик запущений, контроль з боку громадськості – забезпечений. Вирішили пролонгувати терміни, адже згідно з дорученням голови Верховної Ради Володимира Гройсмана, узгоджені пропозиції Робоча група повинна була подати на розгляд парламенту ще 7 травня. «Але з огляду на необхідність опрацювання величезного обсягу інформації, що надійшла до Комітету, мною спрямовано лист Голові ВР із запитом про можливість відтермінування надання наших пропозицій», – повідомила Альона Бабак.

За її даними, станом на 7 травня секретаріат Комітету так і не отримав офіційні дані щодо прогнозного балансу надходження та розподілу газу на 2015 рік, як це вимагає законодавство. З цієї причини Робоча група не змогла познайомитися з обсягами планового придбання газу, видобутого в Україні та імпортованого з-за кордону для потреб населення.

Навіщо це потрібно, зрозуміти не складно, якщо розібратися з алгоритмом розрахунків ціни на газ для населення і тарифів на комунальні послуги, де газова складова сягає 70 відсотків. Суть махінацій в тому, що в розрахунках тарифів використали вартість імпортного газу – в 10 разів дорожчого, ніж український, тоді як законодавство зобов'язує владу весь газ власного видобутку спрямовувати на потреби населення.

В результаті в травні споживачі отримають нові платіжки, де вартість енергоносіїв в залежності від обсягів споживання різко зросте: поетапно електроенергія подорожчає на 19–350 відсотків, газ – на 300–700 відсотків.

«Інформація, надана нам НАК «Нафтогаз України», не підтверджена жодним документом уряду, який мав би затвердити прогнозний баланс на 2015 рік. Відсутні також дані про розмір виробничо-технічних витрат та втрат в мережі. Ці дані мають бути складовою прогнозного балансу, але вони існують відірвано від нього – у вигляді наказів Міненерговугілля за №121 і №122. Про це нам повідомила в своєму обгрунтуванні Національна комісія регулювання електроенергетики та комунальних послуг (НКРЕКП)», – повідомила Альона Бабак.

Приховати обсяги технологічних витрат для забезпечення роботи газоперекачувальних станцій потрібно було тому, що в газових мережах високого тиску мав би використовуватися російський газ, адже він забезпечує експорт до Європи. Натомість для цих потреб списували газ українського видобутку, а населенню рахували тарифи, використовуючи дорогий імпортний газ.

Дешевий газ для олігархів, а дорогий – для населення?

Високий непрофесіоналізм чи злочинні наміри? Цю дилему потрібно нарешті зрозуміти, адже владний істеблішмент запустив мало не геноцидний експеримент для власного народу. Державні енергетичні «менеджери»– всупереч існуючому законодавству – віддали в розпорядження олігархів дешевий газ власного видобутку, а звичайному споживачеві продають вдесятеро дорожче імпортне «блакитне паливо»! Хто відповість за цей злочин?

Без сумніву, народ вийде на вулиці з протестами, адже більшість населення живе на середню зарплату 3560 грн, а майже 14 млн пенсіонерів отримує приблизно 1200 грн. Звісно, що обіцяних владою субсидій на всіх не вистачить: в бюджеті на цей рік передбачено лише 24,5 млрд грн, тоді як потребує допомоги понад 80 відсотків населення України.

Так 5 чи 9,5 мільярда кубометрів власного газу відібрали у народу?

Згідно з Конституцією, земні надра належать народу. Всі роки незалежності діяло законодавство, яке зобов'язувало газ власного видобутку, ціна якого вдесятеро нижча порівняно з імпортним, спрямовувати на потреби населення та ЖКГ.

Але негідники, які посіли високі посади після Революції гідності в 2014 році, прикриваючись європейськими цінностями, зробили все навпаки: дешевий український газ, ціна якого $23,5 за тисячу кубів, пішов на потреби олігархічних структур, а імпортований по $240 ліг в основу розрахунків тарифів на газ та комунальних послуг для населення, що й спричинило їх шалене зростання, адже в структурі тарифів на комунальні послуги газова складова сягає 75 відсотків. Запустили експеримент на виживання власного народу, прикриваючись обіцянками жалюгідних субсидій.

Тому й не дивно, чому на запит Робочої групи урядові структури надали вкрай необ'єктивні дані про власний видобуток газу. Зокрема, в 2013 році в Україні видобували понад 22 млрд куб метрів. Після захоплення Криму агресором, з цього випало 1,65 млрд кубометрів, що видобувала компанія «Чорноморнафтогаз».

Водночас постає питання: чому в загальному обсязі видобутку не врахували газ, видобутий не лише державними компаніями «Укргазвидобування» (15,1 млрд) і «Укрнафта» (1,5 млрд кубометрів), але й приватними підприємствами, які постійно звітують про нарощування обсягів?

За даними Юлії Тимошенко, враховуючи наявну інформацію, власний видобуток мав би становити 21,5 млрд кубометрів на рік, тоді як надані до Робочої групи дані говорять лише про 19,5 млрд кубометрів власного видобутку. Чому в наданих документах зникло 2 млрд кубометрів? Запити щодо зниклого газу Робоча група знову спрямує до урядових структур з метою з'ясування, чому мільярди дешевих кубів вилучаються з розрахунку тарифів для населення.

Обсяги злочину – колосальні, адже, отримуючи в «спільне користування» видобутий державними компаніями газ по ціні $23,5, приватні структури продають його за ринковою ціною – по $240, отримуючи з «повітря» десятикратні прибутки. Звісно, що розслідуванням цих колосальних порушень повинна зайнятися Генпрокуратура.

На цьому перелік злочинних діянь не завершується. Чому 14 свердловин, розвіданих за державний кошт, були безплатно передані в користування приватним компаніям? Чому не обліковується в загальному балансі власного видобутку 1,5 млрд кубометрів газу, видобутого компанією «Укрнафта», в статутному капіталі якої частка держави – 50 відсотків плюс одна акція? Робоча група зафіксувала в своєму протоколі 5 млрд кубометрів зниклого газу власного видобутку, який традиційно йшов на потреби населення та ЖКГ, а ніяк не для олігархів.

До цього обсягу можна додати ще 4,5 млрд кубометрів газу «Укрнафти» (вже 9,5 млрд), накопичених в підземних сховищах. Як повідомила Олена Бабак, «за надами Комітету даними за 2014 рік, іншими газовидобувними підприємствами в Україні було видобуто 3,3 млрд кубометрів газу. Але в розрахунках тарифів жодних закупівель, крім у компанії «Укргазвидобування», не передбачалося. Крім того, відсутня структура тарифу на газ власного видобутку, хоча це передбачено вимогами регуляторних документів. Тому не можна назвати обгрунтованою вартість газу власного видобутку 390 грн, які сплачуються після відрахування рентного платежу за ставкою 70 відсотків. Рентний платіж мав би спрямовуватися на субсидіювання населення, інакше його сенс взагалі втрачається, тому що в ціні газу власного видобутку рентний платіж – це додатковий податок для громадян», – вважає Олена Бабак.

Цілком очевидно, що відсутність власного газу в розрахунках тарифів спричинило їх стрімке зростання. І це при тому, що обсягів власного газу цілком достатньо для потреб населення. Чому ж в розрахунках тарифів фігурує вартість російського газу, який в 10 разів дорожчий? Щоб припинити ці махінації, Робоча група запропонує парламенту відповідний законопроект. Зокрема, пропонується ще раз узаконити, що весь газ власного видобутку буде спрямовуватися на потреби населення і ТКГ. Зробити швидко це навряд чи вдасться, адже в корумпованому парламенті спостерігатимемо шалену протидію запровадженню прозорих умов роботи на ринку газу та ЖКГ.

Наші нормативи споживання тепла – як в Якутії

На зразок того, як днями – у відповідь на шалений тиск громадськості – НКРЕКП вдвічі зменшила норматив споживання газу на одну людину в будинках, не обладнаних лічильниками, подібні зміни планують запровадити з метою зменшення нормативу споживання тепла (також вдвічі) на один квадратний метр житлової площі в будинках, не обладнаних лічильниками тепла. В разі, якщо НКРЕКП ухвалить відповідне рішення, комунальники спільно з облгазами втратять можливість в «тіньовому» режимі передавати не використаний на опалення газ в свої підприємства, а споживачі вдвічі менше платитимуть за комунальні послуги.

Колосальний резерв для зниження тарифів можна виявити, встановивши контроль за температурними режимами. Влада офіційно заявила, що протягом опалювального сезону 2014–2015 рр. завдяки теплій погоді обсяги споживання газу комунальними підприємствами скоротилися на 16 відсотків. Але чому ж споживачам не повернули жодної копійки? А ще Робоча група наполягає на перерахуванні ціни газу для населення та ТКГ, а також на теплопостачання та подачу гарячої води, адже минулого опалювального сезону розрахунки велися за ціною імпортованого газу по $298 за тисячу кубометрів, тоді як в дійсності, за даними Міненерговугілля, імпортований газ коштував Україні $240. Будуть також уточнені обсяги газу, спожитого на окупованих територіях так званих ДНР та ЛНР.

Врахувавши викладені вище зауваження, Робоча група наполягає на скороченні запланованих на 2015 рік обсягів споживання газу для ТКГ, а також на скасуванні рентної плати в 70 відсотків на газ власного видобутку.

Експерт застерігає: забудьте про популізм

Безумовно, громадськість підтримає розпочаті розслідування. Водночас експерти застерігають від можливих помилок. Зокрема, ініціатор створення Єдиної державної системи моніторингу виробництва, постачання, транспортування, споживання та оплати за паливно-енергетичні ресурси і комунальні послуги (ЄДСМ, законопроект 1640), Анатолій Любаревич позитивно оцінює розпочату роботу, але застерігає, щоб парламентська Робоча група не обмежувалася запровадженням лише тимчасових фіскальних заходів.

На його думку, потрібно повністю міняти систему і переходити на ринкові умови роботи на енергетичному ринку, змінюючи стандарти і правила гри. «Починати потрібно з найнижчих територіальних рівнів, але за єдиним державним алгоритмом. Все можна вирішити набагато простіше – через баланс тарифів та відкритість ринку, інакше ми можемо втратити енергосистему, так і не піднявши економіку. Потрібна не популістська любов до населення, а диференційований підхід – через створення умов для товаровиробника, зниження енергоємності в собівартості товарів та нарощуванні прибутків. Тоді зростуть зарплати, з'явиться кошти для наповнення бюджету та соціальних фондів», – вважає Анатолій Любаревич.

Безумовно, всі хто став на захист інтересів держави і населення, повинні згуртувати свої зусилля і забути про популізм напередодні місцевих виборів. Громадський контроль народ забезпечить, адже, опинившись на межі виживання, в нього немає іншого вибору!

НА ЧАТАХ

В ОКУПАЦІЇ

Юрій ВИННИЧУК

Звичайно, на тлі скандалу з заступником Авакова Чеботарем, який лише завдяки корупції міг нажити такі маєтки, на тлі того, що Міністерство юстиції закупило собі планшетів на вісім мільйонів гривень, будь-які нарікання на стан державної мови ідуть у тінь.

Подумаєш – мова! Ми ж пишаємося своїм інтернаціоналізмом.

Та я не проти. Нехай буде інтернаціоналізм. Але куди мені подітися зі своєю українською мовою? Сидіти лише в Галичині?

У Києві ти говориш на касі чи в ресторані українською, але касирка або офіціант вперто не переходять на українську. Треба спеціально попросити, аби вони перейшли на твою мову. І не факт, що перейдуть. Хтось вимагає другої державної мови? Вона давно уже є. І називається вона УКРАЇНСЬКА.

Ми з нашою українською опинилися на задвірках, і це вже дивує навіть іноземців.

Українська співачка Брія Блессінг, яка переїхала в Україну з Америки, винесли ті самі враження від Києва: «Я не можу сама собі замовити таксі в українській столиці, не зважаючи на те, що добре вивчила українською мовою, бо майже усі оператори і таксисти розмовляють російською і багато з них мене навіть не розуміють.

Деякі мої друзі американці, які жили в Києві, вчили російську. І коли я у них про це запитувала, всі вони сказали, «Ми б з радістю вчили українську, але ми живемо в Києві, і тут більшість людей розмовляють російською».

На шоу «Голос країни» вона, американка, була часто майже єдина, хто спілкувався українською.

Тут не йдеться про те, щоб російськомовна людина зазнавала якоїсь дискримінації, але державний службовець, працівник будь-якого сервісу, чи людина, яка в силу своєї роботи спілкується з іншими людьми, повинна володіти українською. Інакше це вже дискримінація україномовних.

Днями на касі у київській «Біллі» я мусив тричі повторювати своє прохання касирці. Воно було дуже просте: «Прошу дати мені торбинку». Я не вжив жодного галицизму, не пропустив жодної букви, а вона все одно не розуміла, що я від неї хочу. Бідачка навіть вхопилася за голову з розпачу. І ледве, мабуть, стрималася, щоб не сказати: «гаваріте нармальним язиком». Ні, вона була толерантна. Вона лише демонструвала своєю поведінкою, як її вже усі задовбали за цілий день.

У Відні я бачив старого казаха, який ламаною російською пояснював продавцеві, яку саме ковбасу він хоче. За ним стояла черга. Ніхто не нервував. Включно з продавцем, яка терпляче виймала і показувала старому різні ковбаси.

У Києві я почувався таким самим казахом, чужинцем. З тією лише різницею, що зі мною ніхто не панькається і не демонструє толерантності, коли я вперто говорю українською.

А з другого боку, яким чином зрусифікований українець може перейти на українську? Де йому ту українську почерпнути? Переважна більшість людей книжок не читає взагалі, надаючи перевагу телевізору. Але й там українська звучить не так часто. І якщо звучить, то переважно в передачах менш цікавих для маси. А маса потребує чогось простого й дохідливого.

Наше телебачення навіть у стані війни вщент зрусифіковане. Російські шоу заполонили екрани. Вони якраз такі, яких потребує маса. Гумор рівня Петросяна, кроликів і т. д. – це якраз те, що треба для маси. Українського гумору нема взагалі. Російська домінує на шоу «Розсміши коміка».

З українськими фільмами і серіалами у нас біда. Більшість так званих українських фільмів знімають російською мовою. Сценарії пишуть самі ж режисери. Пишуть погано. В результаті маємо такий примітивний кіч, як «Прорвемося» або «Синевир».

Розрекламований серіал «Останній москаль» нічим не кращий. Це той же примітивний лубок, який ми й раніше бачили на нашому телебаченні за участі українських та російських акторів і співаків. Дивуюся, чому й цього разу не запросили старших братів.

Я думаю, що який-небудь кацапстанський серіал може навіть менше шкоди принести, аніж таке лайно. Бо проти їхньої демагогії і пропаганди у нас, за винятком представників вати, уже принаймні виробилася протиотрута. А тут маємо витвір, адресований хіба глядачам із мозком інфузорії туфельки.

Таке враження, що творці фільму ніколи в Карпатах і не були, бо де вони бачили гуцулів на щодень у кептарях? У серіалі в кептарях і дрова рубають, і на городах пораються, і ледь не сплять. А ті кептарі на них сидять, як на пугалах.

А комусь доводилося бачити гуцулок в очіпках?

Те, як гуцули балакають – це взагалі поза межами здорового глузду. Я розумію, що у нас безліч людей не вміє грамотно висловлюватися. Але у фільмах має звучати нормальна літературна мова і лише за потреби, якщо це виправдано сюжетом, може лунати суржик або діалект. На жаль, в серіалі літературна мова жахливо спотворена неправильними наголосами і вимовою. Зокрема, тотальним м'якшенням шиплячих: шьо-чьому-чього.

Дехто це виправдовує тим, що, мовляв, у нас геть усі актори і диктори так говорять. Я б не сказав, що всі. Але з цим треба боротися, бо в російських фільмах і на російському телебаченні ніхто мови не спотворює. В американських фільмах звучить правильна англійська мова з вкрапленням американізмів і сленгу лише там, де це необхідно. Те саме бачу у польських фільмах. Ніхто й там наголосів не переставляє.

Зрозуміло, що більшість творців фільму, включно з режисером-неукраїнцем, не є носіями української мови. Вона для них чужа і, мабуть, ненависна.

У мові персонажів серіалу нема ані краплі гуцульського колориту. Звучать просто дико звертання у кличному відмінку СтефкО, Дзюня, Бодя... А «чудова господарка» в значенні ГОСПОДИНЯ?

Дехто починає виправдовувати відсутність гуцульського колориту в мові тим, що якби актори розмовляли так, як гуцули, то ніхто б нічого не второпав. Це нісенітниця. По-перше, ніхто не вимагає, аби всі актори розмовляли на чистому гуцульському діалекті, а по-друге гуцульський діалект не є аж таким важким для сприйняття. Не треба його плутати з закарпатським.

А тим часом москаль розмовляє чистою російською мовою. На відміну від дебілів, які його оточують, і за кожної нагоди з них глумиться. Дівчина-гуцулка, до якої він залицяється, розмовляє з ним теж чистою російською. Хоча це унікальне явище, аби хтось у селі так розмовляв.

Я навчався в Івано-Франківську зі студентками з різних карпатських сіл, але жодна не вміла говорити бездоганною російською мовою.

В другій серії я довідуюся, що брат батька – це вуйко.

Ні, я розумію, що для режисера-чужинця усі ми вуйки, бо і село називається Великі Вуйки, і вже в самій неймовірній назві того села закладено глибоке презирство до місцевого населення. Але серед сценаристів були й вихідці з наших галицьких джунглів. Такі собі масовікізатейнікі Богдан Гациляк, Ярослав Стень і Микола Куцик. Майстри розмовного жанру і фахові тамади. В інтернеті можна помилуватися рівнем їхнього гумору, який вони демонструють на своїх виступах у клубах і на весіллях. Це жахливий примітив та ще й з використанням дикого суржику.

Але як так сталося, що ніхто з них не пояснив, що вуйко – це брат матері, а брат батька – стрийко? І відкрию ще одну карколомну новину: це не галицизми! Це загальноукраїнські слова, зафіксовані у документах всієї України в давнину. Але зрусифіковані мавпи його забули. А ми зберегли.

Зворушила мене гуцульська кухня у тому серіалі. Серед дечого і справді гуцульського раптом вигулькнули закарпатські «кремлзики», а за ними вже й «варенички». Бо трійця задрипаних галичан видно не зуміла пояснити, що в нас на оте кажуть «пироги».

Але сулія з мутною рідиною, закоркована качаном кукурудзи, – це «гвоздь». Це високий рівень мистецтва XXI сторіччя. Востаннє я це бачив у фільмі «Ми із будущева-2», де хрунь Ступка-юніор грає командира УПА і п'є саме з такої великої сулії таку ж мутну рідину.

Появу такої сулії мені важко зрозуміти. Бо насправді в Галичині та й на Гуцульщині давно вже на самогоні навчилися робити різні смачнючі настоянки, а сам самогон зовсім не мутний, а прозорий, як сльоза Юлії Тимошенко на Майдані.

Не менше мене шокувало, що на перше побачення парубки-гуцули, виявляється, несуть… СЄМКИ.

І тут мені усе лягло в логічну картину. Ота сулія з качаном і сємки. Де я це бачив? Та в «Поднятой целінє». Отам і мутний самогон, і «сємки». І є ці атрибути також в інших фільмах сталінської епохи про українців та кубанців. То чому б не мали вигулькнути у фільмі про гуцулів?

В країні сотні фахових письменників, а сценарії пишуть якісь тамади. Я б за таке свинство вислав творців серіалу у Чорнобильську зону для перевиховання і наближення до дикої природи. За перетворення гуцулів на імбецилів.

Дивуюся тим акторам, які погодилися у це лайно ступити і сумлінно відіграли ролі придурків, навіть не помітивши цього. Такий рівень майстерності можливий лише за одної умови – що вони ними і є.

Фільм вийшов на рівні передачі «Розсміши коміка», не піднявшись навіть до рівня «Вечірнього кварталу».

На каналі «Україна» днями показали фільм «Сталінград», де постає у всій своїй нетлінній красі «русскій мір». Це важко уявити, але у нас досі крутять фільми країни-агресора. Країни, яку ми повинні ненавидіти усіма фібрами своєї душі.

Юрій Шевчук, викладач Колумбійського університету, має такі ж враження, що й Брія: «Я в Києві, місті цілком культурно окупованому русскім міром». Він переглядає канали за каналами і фіксує на кожному кроці російську пропаганду. «Яка мерзота в Києві ретранслює цю отруту, цю відверту московську пропаганду? – запитує він. – Кожна хвилина такої передачі це 60 актів зради кожного, хто проливає свою кров у Донбасі, воюючи із кривавою російською агресією».

До всього цього ще треба додати незадовільний стан української мови, сліди русифікації якої помічаєш всюди. Але нема закону, який би регулював це питання. І кожен, як собі хоче, так і пише.

Ось, скажімо, плакат лише з двома словами: «Тато, вернись!» хтось, хто це писав, не володів українською і не знав, що в українській, як і у всіх слов'янських мовах, окрім болгарської та російської, є кличний відмінок. В безлічі реклам ми зустрічаємо вираз «Кращі ціни», що в українській мові звучить дико, бо відразу проситься уточнення: кращі від чого? Мало би бути «найкращі ціни».

Після розпаду Югославії уже не існує сербсько-хорватської мови, а є сербська, хорватська, боснійська і чорногорська. Тепер, коли нема гегемонії сербів, хорвати, боснійці та чорногорці скрупульозно чистять свої мови, витягаючи з закапелків забуті слова.

У нас же все навпаки – ми тільки те й робимо, що продовжуємо свою мову засмічувати. У нас є багато слів, які чомусь було викинуто з ужитку, а натомість запозичено російські. Було «м'ясиво» – стало «м'ясні вироби», було «печиво» – стало «випічка». Геть забувся «набіл», який спочатку перетворився на «молочні вироби», а тепер ще й на якусь, прости Господи, «молочку».

З телевізора чуєш «віряни», «містяни» і не можеш второпати, звідки випорпані ці дивовижі, яких ніколи в нашій мові не було?

Інтелігентній людині перейти на українську не важко, але інтелігентні люди рідко працюють у сфері сервісу. Зазвичай вони торгують на базарах і зацікавлені обслужити клієнта. А продавці й касирки у крамницях, офіціанти, водії – усе це люди, яким байдуже, чи ти прийдеш іще коли-небудь до них. Тому й не приховують свого зверхнього ставлення.

Є ТАКА ДУМКА

ЄС НЕ ЗАЦІКАВЛЕНИЙ?

Експерти вважають, що Європейський Союз не зацікавлений у наданні Україні безвізового режиму.

Як передає кореспондент УНІАН, на прес-конференції в Києві керівник центру «Третій сектор» Андрій Золотарьов заявив: «Владі залишається лише чекати потужних сигналів, як висловився Порошенко. Тут євробюрократи, судячи з Ризького саміту, із задоволенням підіграють українському Президентові, і таких сигналів буде предостатньо, щоправда, без будь-якої користі для простих громадян».

Експерт вважає, що влада свідомо обманює громадян, коли говорить, що Україна невдовзі отримає безвізовий режим з ЄС. «Причина цього обману має своє пояснення: безвізовий режим був одним з гасел, за допомогою якого влада мобілізовувала свій електорат. Вибори пройшли, обманщики одержали свої голоси, обіцянки виявились невиконаними», – наголосив Золотарьов.

Він зазначив, що для мільйонів українців безвізовий режим – це реальний шанс поїхати на «багату Європу з метою якось облаштувати і змінити своє життя на краще». «Євробюрократи прекрасно розуміють ці міграційні ризики, тому знаходять і знаходитимуть в осяжному майбутньому всілякі причини для відмови у безвізовому режимі», – сказав політолог.

У свою чергу директор Агентства моделювання ситуацій Віталій Бала заявив, що Євросоюз не зацікавлений у наданні Україні безвізового режиму, і «вірити у щирість їхніх намірів дати нам безвізовий режим не потрібно». «Це об'єктивні обставини, пов'язані не тільки з можливою міграцією», – сказав він.

Бала вважає, що безвізовий режим, якщо його розглядати як один з пунктів співпраці з ЄС, є лакмусовим папірцем. «Доти, доки у нас не буде безвізового режиму, ми не можемо говорити про те, що Україна євроінтегрувалася в це об'єднання», – сказав він.

На думку Бали, українські політики стали заручниками необдуманих обіцянок під час виборчої кампанії про отримання Україною безвізового режиму найближчим часом.

Бала радить проводити переговори про безвізовий режим у двосторонньому порядку з країнами, які не входять в Шенгенську зону. «Набравши критичну масу таких країн і підібравшись до Шенгенської зони, можна переходити до другого етапу»,– сказав він.

Експерт переконаний, що безвізовий режим сьогодні не є питанням №1 для української влади. «Але пообіцявши це зробити, вони стали заручниками, і зараз підвищилась на зовнішньополітичному векторі оцінюється: вдалося чи не вдалося одержати безвізовий режим, що абсолютно некоректно», – сказав він.

НЕЗАБУТНЄ

ПАМ'ЯТАЙ БИКІВНЮ!

17 травня, в Україні відзначали День пам'яті жертв політичних репресій. За традицією цей День пам'яті відзначають у третю неділю травня.

Відкриття правди про жахливу трагедію Биківнянського лісу, що на околиці Києва, по праву належить видатним дисидентам – шістдесятникам – поетові Василю Симоненку, художниці Аллі Горській, інтелектуалу Євгену Сверстюку та іншим. Побачивши під час прогулянки по лісу, як діти граються в футбол людськими черепами з отворами від куль в потиличній частині, вони підняли галас у пресі та навіть змусили прокуратуру порушити кримінальну справу… За відкриття завіси над злочинами проти людяності сталінського НКВС вищеназвані дисиденти поплатились: хто життям – як Василь Симоненко та Алла Горська, а хто тривалим терміном таборів – як Євген Сверстюк…

Попри шалену протидію ЦК КПУ й прокуратури та пізніші спроби органів КДБ перекласти вбивство та таємне поховання сотень тисяч жертв сталінських репресій німецьких нацистів (на кшталт Катині), правду про злодіяння радянського тоталітарного режиму приховати не вдалося. Громадськість довідалася страшну правду… В лісі під Биківнею, наприкінці 1930-х – початку 1940-х років, таємно ховали тіла замордованих і страчених під час політичних позасудових репресій в'язнів.. За даними дослідників, там поховані понад 100 тисяч осіб. Ще 2009 року в СБУ повідомили про встановлення імен більше 14 000 закатованих у застінках НКВС і закопаних у Биківнянському лісі.

Після проголошення Україною незалежності у 1991 році громадськість починає щорічно, в травневі дні, вшановувати пам'ять жертв комуністичного терору. Щоправда, владоможці уникали відвідувати такі заходи. Серед державних керівників вищого рангу першим долучився до вшанування пам'яті жертв совєтського терору, похованих під Биківнею, Віктор Ющенко, перебуваючи тоді на посаді Прем'єр-міністра України, а згодом – і Президента України. Впродовж багатьох років організатором травневих заходів у Биківні була Київська міська організація Товариства «Меморіал» ім.. Василя Стуса та його багатолітній голова Роман Куцик. До їх проведення долучалася певним чином і Київська мерія – залежно від того, хто її очолював.

Цьогоріч заходи разом з громадськістю відвідали майже всі вищі посадові особи держави. У вшануванні пам'яті жертв репресій у історико-меморіальному заповіднику "Биківнянські могили" взяли участь: Президент України Петро Порошенко, Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк, заступник Голови Верховної Ради Оксана Сироїд, члени уряду, керівництво Києва на чолі з міським головою Віталієм Кличком, а також керівники дипломатичних місій багатьох зарубіжних країн, духовенство, представники громадських організацій: Інституту Національної пам'яті, Товариства «Меморіал», Київського товариства політв'язнів та жертв репресій, «Соловецького Братства», та політичних партій: НРУ, КУНу, «Свободи», Української партії… Найбільше ж, природно, на заході було рідних та близьких жертв політичних репресій.

Після церемонії покладання квітів і вінків до пам'ятника замученим та запалення свічок пам яті до присутніх звернувся з промовою Президент України. Петро Порошенко закликав усіх, хто виступає проти декомунізації, приїхати у Биківню і "почути, до чого взивають тут жертви комуністичного терору". За його словами, у Биківні "вбивали не ворогів народу – тут позбавляли життя цілий народ, який не встигли знищити Голодомором". І додав: «Недарма ж вороги України і сьогодні маршируть під портретами Сталіна і Берії!». Також Порошенко зазначив: "У Биківні поховане Розстріляне Відродження України – понад 100 тисяч безневинно убитих". "Цей термін, колись застосований щодо групи репресованих письменників, митців, істориків та філологів, маємо право поширити на всіх, хто загинув у підвалах ГПУ-НКВС, у тюрмах та концтаборах", – зазначив Президент. "ГПУ-НКВД, до речі, – споріднена структура щодо СС-Гестапо. Вони переймали злочинний досвід один у одного, удосконалюючи техніку масового знищення своїх жертв. Чума вона і є чума, незалежно від того, вона коричнева, чи червона", – заявив Порошенко. "Україна пам'ятає! І відповідати вбивцям нашого народу доведеться на цьому чи на тому світі", – додав він. "Ми прийшли сьогодні на землю Биківні, щоб вклонитися праху невинно убієнних наших предків, і, молячись за їхні душі, ми клянемося живим ніколи більше не допустити нового червоного чи коричневого геноциду супроти нашого українського народу", – додав Порошенко.

Президент зауважив, що Биківнянські могили є живим свідченням комуністичного терору, неспростовним доказом злочину проти людяності такого ж масштабу, як вчинені злочини в Катині, Аушвіці, Бухенвальді, Бабиному Яру чи на Соловках. "Хіба не настав час остаточно очистити Україну від символів режиму, який знищив мільйони безневинних людей?! Репресії, депортації, голодомори… До яких лише методів не вдавалася тоталітарна радянська машина, аби зламати дух волелюбної української нації", – сказав Порошенко. Він відзначив, що під час масових репресій українців у 1930-і роки «вбивали не «ворогів народу», не «шпигунів» і «диверсантів», а селян і робітників, вчителів, священиків, учених і головне – письменників, – намагаючись убити душу нашого народу». Петро Порошенко вважає, що прийшов час повністю очистити Україну від режиму, який знищив мільйони безневинних людей. З цією метою Президент підписав ухвалені Верховною Радою закони з декомунізації країни та увічнення пам'яті її справжніх героїв. "Україна має стати заможною і квітучою в ім'я пам'яті тих, чиєю кров'ю написана історія нашої держави", – додав Порошенко.

Перед учасниками заходу виступили з засудженням жахливих злочинів комуністичної тоталітарної системи та закликали завжди пам'ятати про мільйонні жертви анти людської практики комунізму Віце-прем'єр з гуманітарних питань В'ячеслав Кириленко, голова Інституту Національної пам'яті Володимир В'ятрович, заступник Голови Всеукраїнського Товариства «Меморіал» Роман Круцик, член Київського товариства політв'язнів і жертв репресій та «Соловецького Братства» дисидент-політв'язень Василь Овсієнко та представники політичних партій… У заходах із вшанування памяті жертв політичних репресій взяли участь активісти Конгресу Українських Націоналістів на чолі з Головою КУНу Степаном Брацюнем.

ТРАДИЦІЯ

СВЯТО ВИШИВАНКИ У МИКОЛАЄВІ

До Всеукраїнського свята української вишиванки долучається дедалі більше українських міст, там, де це свято вже традиційне, як у столиці країни, воно стає з кожним роком все масштабнішим і за чисельністю учасників, і за своїм розмаїттям…

Особливістю цьогорічного маршу вишиванки у такому вельми специфічному місті з точки зору усвідомлення національної ідентичності, як Миколаїв, стала не тільки його масовість, але й патріотичний настрій всіх його учасників. Патріотичні гасла, які не є новиною для Києва чи для Львова, тепер дружнім хором звучать і на сході нашої країни! Особливо зворушливим виглядав подарунок вишиванки солдату війни на Сході… Адже вишиванка для наших предків була своєрідним оберегом від злих духів, оскільки кожен елемент орнаменту – це не лише прикраса, а й символ, коріння якого сягає глибокої давнини.

Цьогоріч свято набуло особливого змісту, адже демонструє, що українці, в якому б куточку України вони не проживали, є незламні духом, готові захищати свою країну, культуру, мову та історію. Завдяки святу вишиванки ми формуємо суспільство, яке розуміє й цінує свою багатовікову історію і традиції, а отже може бути єдиним у будівництві свого майбутнього. Бо тільки свідомі нації стають сильними й непереможними!

(Київ-Миколаїв-Київ)

ТУРНІР «МИР»

Плекаймо здорове майбутнє нашої країни!

23–24 травня в чорноморській перлині України – Коблєво (Миколаївська область) відбувся унікальний як для нинішнього складного в соціальному плані часу, викликаного агресією Росії проти нашої країни, міжнародний турнір із дзюдо.

Символічно, що турнір отримав назву «Мир». Головною ідеєю проведення турніру саме з міжнародним статусом, куди були запрошені та відгукнулись наші найближчі сусіди, проглядалось бажання припинення військових конфліктів між народами, що входили до складу колишнього СРСР та соціалістичного табору, налагодження порозуміння та встановлення дружніх стосунків між дітьми – майбутнім наших країн. Краще змагатись та доводити свою перевагу на спортивних майданчиках, ніж стріляючи один в одного на фронтах військових дій!

Міжнародний турнір «Мир» став реалізацією давньої мрії його ініціатора – фаната дитячого спорту, заслуженого тренера України з самбо та дзюдо Сергія Зіньківського Він – педагог з великої літери, підготував за довгі роки тренерської діяльності десятки майстрів спорту України та тисячі кандидатів у майстри спорту, вже не кажучи про чемпіонів і призерів України, Європи та світу! Недаремно ж добре відома в нас в країні та за її межами його Снігурівська ДЮСШ ДЗЮДО та Спортклуб бойових мистецтв виборола й на цьому турнірі найбільше нагород, незважаючи на присутність сильних команд з Києва, Одеської, Дніпропетровської, Миколаєвської, Херсонської та інших областей, а також потужніх команд з сусідніх країн: Румунії, Молдови, Білорусі, Придністров'я…

Віктор ІЩЕНКО вручає нагороди переможцям

Та головною нагородою, окрім власне медалей та дипломів переможців, для дітей та підлітків усіх вікових категорій, а їх було понад 600, стала можливість відпочинку на чудовому дитячому пляжі. Для більшості з них це стало й першим в житті побаченням з морем…

А можливість провести турнір на високому організаційному рівні надали: Снігурівський спортклуб ДЗЮДО, відомий в Миколаївській області благодійний фонд «Надія», очолюваний доброчинцем Віктором Іщенком (безплатне проживання та харчування учасників на базі відпочинку «Лотос», призи та нагороди переможцям), Головою Березанської райдержадміністрації В. Требухою та Коблєвською селищною радою.

Є велика надія, що започаткований міжнародний турнір «Мир» стане доброю традицією та містком дружби між підростаючими поколіннями з кожним роком все більшої кількості країн-наших ближніх і дальніх сусідів заради найважливішої й благородної своє місії – миру!

Київ-Коблєво-Київ

Сторінку підготував
Георгій ЛУК'ЯНЧУК

 СВЯТО ДУШІ

ВИШИВАНКА – НАШ ГЕНЕТИЧНИЙ КОД

21 травня 2015 року в Чернівцях, центрі Буковини, відбулося грандіозне свято – День вишиванки. Одягались у наші чудові сорочки від малого до старого, як ми кажемо. В таких вишиванках цього дня йшли в садочок, школу, на роботу чи просто в місто. Адже це не був вихідний. Свято стало вже традицією. В Чернівцях його організувала письменниця Леся Воронюк-Волошина.

Тамара Антонівна МІНЧЕНКО

Одягнувши вишиту сорочку, ми продемонстрували, що солідарні з усіма – з усією країною. А ще показали, що ми є носіями нашого етнічного вишитого одягу.

Наше місто в цей день просто розквітло від такого великого розмаїття барвистих сорочок. Молодь пов'язувала собі на голову стрічки, а люди старшого покоління прищеплювали їх до одягу, до своїх сумочок. Цим самим підкреслювали, що ми єдині, що любимо свою Україну і вона у нас – найкраща.

Та й славиться наша Буковина майстрами з вишивання. А які прекрасні сорочки вишиті бісером. Цього просто не передати словами. Дивуємося, як можна так точнісінько передати на полотні чудові квіти. Це просто справжні шедеври.

Цього дня відбувалося свято і в пологовому будинку – вишиванка для новонароджених, в Національному університеті ім. Ю. Федьковича. Була проведена виставка-продаж хлібо-булочних та кондитерських виробів, прикрашених вишиваною символікою «Солодка вишиванка».

А ще був організований показ старовинних вишиванок кожного району області. Функціонувала фотовиставка, відбувалося нагородження переможців фотоконкурсу чорнобилів фото «Правишиванка». Це дійство відбувалось у мистецькому дворику ратуші. Тут господарювала знана в краї патріотка, методист українознавства інституту післядипломної та педагогічної освіти в Чернівецькій області, заслужений педагог України – Тамара Антонівна Мінченко. Якщо ця жінка береться за якусь справу, то вона має бути тільки на найвищому рівні. По-справжньому відбулося свято краси, душі і настрою. Таке і не забувається.

На іншій площі в місті був виставлений наймасовіший живий герб України людьми у вишиванках.

На площі філармонії відбулися козацькі забави.

Свято у Чернівцях вдалось на славу. Думаю, що в наступні роки свято вишиванки набуде ще ширшого національного розмаху.

Мер нашого міста Олексій Каспрук з особливим трепетом ставиться до всього, що відбувається в місті. Це він просив, націловав, наставив усіх, аби наші Чернівці були і надалі маленьким Парижем, як ми їх називаємо. Він воістину дбає про рідне місто, як про зіницю ока. І наш девіз міста – спільними зусиллями – ми обов'язково втілимо в життя, щоб Чернівці були найкращими.

Любімо своє – національне, традиційне! Це – наші символи, обереги. Це – наша гордість.

Слава Україні! Героям Слава!

М. КИСИЛЬОВА

 ТРАДИЦІЯ

На приз імені Слави Стецько

Уже стало доброю традицією в травні, в день народження Слави Стецько, проводити змагання з настільного тенісу серед школярів міста Києва.

Слава Стецько належить до тих великих українців, для яких найвищою цінністю були ідеали свободи, а змістом життя – боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу. Отже, 14 травня, в місті Києві, у спортивному залі СШ №240, відбувся турнір з настільного тенісу серед юнаків 2004 року народження та молодших, присвячений 95-й річниці від дня народження жінки-легенди, першої голови Конгресу Українських Націоналістів, голови Проводу ОУН(б), президента Антибільшовицького Блоку Народів, народного депутата України трьох скликань, світлої пам'яті Слави Стецько.

Змагання пройшли в дусі безкомпромісної боротьби. Поєдинки відбувалися за олімпійською двомінусовою системою. На попередній стадії за особисту першість змагалися 52 учасники. До фінальної частини турніру потрапили 16 кращих тенісистів столичних шкіл №№240, 226, 18, 20 та гімназії «Потенціал». За підсумками напружених зустрічей чемпіонський титул виборов Єгор Калюжний СШ №226. Срібна медаль дісталася Назару Битьку СШ №240. Третє місці посів Назар Замана СШ №20. Турнір проходив за фінансової підтримки КУН.

Усі призери та учасники змагань нагороджені медалями, тенісними м'ячами та дипломами, за що переможці, всі учасники висловлюють щиру подяку голові КУН Степанові Брацюню, заступнику голови Вишгородської РО КУН Леонідові Буткевичу, які надали спонсорську допомогу на проведення цих престижних змагань.

Валерій СИДОРЧУК, голова Вишгородської РО КУН, головний суддя змагань

 НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

Створено Раду національно-патріотичних сил Тернопільщини «Нація і Держава»

23 травня 2015 року у приміщенні Крайової організації Народного Руху України в рамках відзначення Дня Героїв відбулась міжпартійна нарада, у якій взяли участь керівники регіональних політичних організацій Тернопільщини, які у своїх програмах дотримуються правоцентристських поглядів.

Крайову організацію Народного Руху України представляв Анатолій Вихрущ, обласну організацію Політичної партії «Громадянська позиція» Петро Ландяк, крайову організацію Української республіканської партії Тарас Вашків, обласну організацію Конгресу Українських Націоналістів Володимир Ткач, крайову організацію Політичної партії УНА-УНСО Юрій Симчишин.

У ході засідання напрацьовано і підписано Меморандум, який окреслює створення Ради національно-патріотичних сил Тернопільщини «Нація і Держава» та прийнято Ухвалу щодо проведення адміністративно-територіальної реформи в області.

В ході наради окреслено шляхи майбутньої співпраці та розпочато роботу над Положенням про Раду національно-патріотичних сил Тернопільщини «Нація і Держава».

Прес-служба Тернопільської ОО Конгресу Українських Націоналістів

 ЦІКАВО ЗНАТИ

Маккейн попросив ФІФА...

Сенатор-республіканець Джон Маккейн та демократ Роберт Менендес звернулись з відкритим листом до конгресу ФІФА із закликом не підтримувати кандидатуру чинного президента організації Зеппа Блаттера на майбутніх виборах голови організації через його позицію щодо проведення чемпіонату світу з футболу 2018 року у Росії.

«З огляду на підтримку президентом Блаттером проведенням чемпіонату світу з футболу 2018 року у Росії, попри постійні порушення з боку Росії територіальної цілісності України та інші виклики з її боку безпековій архітектури, встановленій після Другої світової війни, ми просимо вас переглянути підтримку кандидатури президента Блаттера на п'ятий термін на чолі ФІФА», – йдеться у листі американських законодавців.

Менедес та Маккейн у листі нагадали про збройну агресію Росії проти України, порушення Мінська-1 та Мінська-2, небезпечні маневри російських літаків поблизу повітряного простору НАТО.

«Ми вважаємо, що дозвіл на проведення чемпіонату світу в Росії послужить підтримці путінського режиму у час, коли його необхідно засуджувати», – йдеться у листі. Законодавці також звернули увагу, що 40 країн-членів ФІФА вже наклали на Росії санкції з метою вплинути на її поведінку в Україні.

«Наступний президент ФІФА несе відповідальність за те, щоб не лише забезпечити безпечне та успішне проведення ЧС-2018, але і вірність місії ФІФА, яка покликана «популяризувати футбол у світлі об'єднуючих, освітніх культурних та гуманітарних цінностей». Ми наполегливо закликаємо вас обрати президента, який дотримуватиметься цих цінностей та працювати над тим, щоб відмовити режиму Путіну привілеї проведення ЧС-2018», – йдеться у листі.

Радіо «Свобода»

 НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Словесне внушання…	Словесне навіювання…
Побували у Володимир-Волинську…	Побували у Володимирі-Волинську…
На горі Говерла…	На горі Говерлі…
Дрогобичани…	Дрогобичани…
Жахи війни…	Страхіття війни…
Собаковод…	Собаківник…
Добавочний матеріал…	Додатковий матеріал…
Згубний напрям…	Хибний напрям…
Незамінима річ…	Незамінна річ…
Необхідні ліки…	Відповідні ліки…
Поясний портрет…	Портрет до пояса…
Говорять, що я гарна…	Кажуть, що я гарна…
Діставалося більше від батька…	Перепадало більше від батька…
Два роки займався в інституті…	Два роки навчався в інституті…
Заронити підозру…	Збудити підозру…
Сили зникають…	Сили вичерпуються…
Непроторена стежина…	Невторована стежина…
Пануюча мова…	Панівна мова…
До міста всі 15 кілометрів…	До міста цілих 15 кілометрів…
Той же…	Той самий…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195.
АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669
ЄДРПОУ 2305606776
№26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9